

AM/203

FAGKRITISK ★ FRONTBLAD

12

18.10.76

INDHOLD:

Indledning ved FBG	s. 1
Stol på egne kræfter, celle 5 FH	s. 8
Oplæg fra værtshusgruppen	s. 12
Oplæg fra børnegruppen	s. 24
Historie, Fagkritisk Aktionsliste	s. 26
Løbeseddel, Fagfronten for Dansk Fronthusøkonmien	s. 33
Madregnskabet i Fronthuset	s. 37
Styringsgrupper i Fronthuset	s. 39
Musoc, socialistiske fællessange	s. 41
Porcelænsstrejken	s. 43
Uddelingsblad om fyringer på Jul. A. Jørgensen	s. 45
Strejken på Meatcut	s. 54
Red hot news from the class struggle in Britain	s. 58
Aktionsfonden på RUC	s. 60
Tobisserne	s. 62
	s. 88

DEADLINE
for
FB 13:
den 10.11 kl. 12
i FRONTHUSET

Indledning ved FB.

En god del af dette frontblad beskæftiger sig med arbejdet indenfor Aktionsfonden, den der eksisterer her på Århus Universitet og den på RUC. Endvidere beskæftiger bladet sig med de aktuelle diskussioner, der finder rundt indenfor FF om resultaterne af seminaret d. 24.9.76 og udviklingen af arbejdet omkring fronthuset. Desforuden er der 2 oplæg fra Humaniora fra dansk og historie.

Disse områder er ikke politisk adskilte, hvilket også fremgår i hvert fald af nogle af oplæggene. Vi mener, at oplæggene i dette FB er gode oplæg til en diskussion omkring frontpolitik generelt, og specielt denne politik i forhold til studenterpolitikken, fronthuset som politisk og organisatorisk (og økonomisk) størrelse, og ikke mindst aktionsfondens arbejdets politiske betydning - muligheder for stadig større integration af dette arbejde i FFs enkeltfronter og -grupper.

Om Fronthuset:

Fronthusarbejdet er gået ind i den fase, hvor den egentlige etablering af aktiviteter skal til at begynde. Arbejdet med etableringen af selve huset er ikke færdigt (se notits om arbejdskraft andetsteds), men så meget er klart, at styringsgrupperne for de enkelte områder er i gang med at omsætte planlægningen til praksis. Derfor bringer vi en

Liste over styringsgrupper og -kontakter.

Derefter et større oplæg fra værtshusgruppen som fremlægger gruppens beslutninger og overvejelser om værtshusets funktion, teknisk, økonomisk og politisk. Oplægget er nytænkende på området: forholdet mellem lønarbejde og ubetalt arbejde i frontregi. Denne nytænkning skal ses som en konkretisering af nogle af de diskussionspunkter, som var oppe på slutningsseminaret om fronthuset den 24. sep. Når vi ikke har noget referat med fra det møde, er det ikke bare fordi der ikke blev refereret på mødet, men osse fordi der ikke blev truffet væsentlige beslutninger og ikke ført gennemskuelige diskussioner om gennemskuelige emner, således at der faktisk ikke er noget indholdsmæssigt at referere. Hvad har det med værtshusgruppens oplæg at gøre? Det har noget med historie celle 5's oplæg at gøre (se ovenfor), et oplæg som tematiserer nogle diskussionspunkter ud fra seminaret, og indeholder synspunkter herfra, som altså er konkretiserede i værtshusgruppens oplæg. Det drejer sig sær-

Ligt om princippet, at aktive frontgrupper (og senere løser front-tilknyttede grupper, kollektiver osv.) går ind og tager en uges tøm i værtshuset (vi må se at finde et navn til det sted - frem med forslagene!) - og det vel at mærke ikke bare for at tilfredsstille FF's behov for billig arbejdskraft, men for at disse grupper (og derigennem hele fronten) får:

- 1° mulighed for at samarbejde under nye (praksis-) former.
 - 2° indsigt i værtshusets organisation og økonomi, i et vist omfang
 - 3° en introduktion til FF og fronthuset - organisatorisk, fysisk, politisk og personale - på en anden måde end den vanlige møde-sammenhæng.
- og sidst, allermest:

4° Disse grupper skal, i et samarbejde med styringsgruppe og lønarbejdere, sikre og initiere konstitueringen af det polit-socialt miljø i værtshuset, og derigennem bidrage til samme i fronthuset generelt. Ved at lave arrangementer, diskussioner osv. i værtshuset, lægge gruppernes politikker frem, diskutere dem og opklare mystificeringer, misinformationer og personale skel.

Når vi nævner det her i indledningen er det fordi, som det også siges i oplægget, at disse overvejelser bør drages ind på alle områder i FF og især i fronthuset. Hvordan kommer vi videre? Hvordan nedbryder vi informationsmonopolerne, bureaukratiseringstendenserne, hierarkiseringerne, akademismen? Og hvordan skaber vi et solidarisk samarbejde på alle frontens arbejdsflader, mellem dem? Det er fremad, vi skal:

Oplæg fra børnegruppen:

Det er det andet styringsgruppeoplæg, hvor overvejelserne omkring forholdet til børnene i fronthuset lægges frem til diskussion. Børn skal ikke være nogen 'hindring' i fronthuset - de er osse en del af vejen frem.

Desværre er der ikke flere oplæg fra styringsgrupper i denne omgang - de kommer i næste FB - og så har I stadig mulighed for (via kontaktsadresserne) at komme ind til/i grupperne og være med til at udforme oplæggene og politikken på de forsk. områder.

Oplæg om fronthusets aktuelle budget:

Det er vigtigt, at de tilsagn om økonomisk støtte til huset, som er givet, faktisk følges op af at man nu hver især berytter alle de muligheder man har for langsigtet og kortsigtet at låne fronten penge - hvad enten det er andelsbreve på 1000 kr. og derover eller ved at man indtil februar eller senere på foråret låner fronten dele af sit statsgaranterede lån. Sagen er, at byggetilladelsen midlertidigt er afslået - tegninger og byggeri er gode/godt nok, men man har nægtet tilladelse med henvisning til manglende parkeringsmuligheder (!). Parkeringspladserne har

vi ordnet (BP-parkeringspladsen og arkitektskolen) og vi regner med at have byggetilladelsen i hus om ca. een måned.

Den midlertidige udskydelse af byggetilladelsen betyder, at vi ikke kan optage et kredittørløns lån nu. Vi skal imidlertid skaffe 170.000 gennem frontmedlemmers lånemuligheder (af de 170.000 skal vi have de 100.000 inden 1. november!). Med de 170.000 er vi oppe på den andelskapital, vi hele tiden har kalkuleret med, nemlig 350.000. Vi har altså allerede indsamlet 180.000:

Der er lavet en indsamlingsgruppe, som skal dække alle områder indenfor fronten ved personlig henvendelse til folk. Desuden kan man jo altid henvende sig i fronthuset.

Desuden er det vigtigt, at enkeltfronter og grupperne forholder sig aktivt til huset her og nu, ved at bruge een dag om ugen til praktisk arbejde dernede. Og ved at støtte den ide, som kan i forbindelse med fredagsseminaret den 24. sep. om at frontgrupper fungerer som 'værtshu sholdere' i en uge i løbet af et halvt eller et helt år.

Meddelelse om madskyldnere i fronthuset:

- det handler om at nogle folk må se at ryste op med nogle gysser for mad, som de åd i sommers i fronthuset.

Ang. Musoc, socialistiske fællessange:

Godt nok er det er flot lay-out, godt nok er det rødt og godt nok er der fede sange i nr. 55. Godt nok skal vores gamle synsbesværede bedstener ikke synges med, men - der er osse indenfor socialistiske studenter og andre unge socialistiske folk, der er svagtsynede, og sidder man ikke med bogen på næsen, så blir' teksten og især noderne og bechifringerne sku svære at få øje på. Så hva' mø' at køre det et nummer op, altså til A 5?

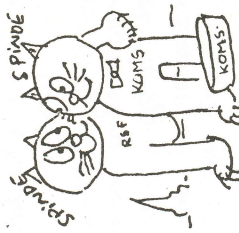
Fagfronten for Dansk:

Det er indlæg er en løbeseddel, der er gået ud ca. 1.10.76 på Trøjborg. Den er Dansk-frontens begyndende svar på nedskæringerne Hum. for hold og årgange. Den isolerede parlamentariske kamp er illusionær, men vi må stadig gøre opmærksom på, at vi er blevet syltet på Hum. Men det er ikke det væsentlige. Det væsentlige - trods nedskæringerne - er, at der bliver udført fagkritisk arbejde, og det må vi så både igangsætte og videreføre. Således lyder Dansk-frontens bud og deres konkrete opfordring går ud på på hold og årgange: At opstille fagkritiske projekter, forsøge på etablering af udadrettede aktionsammenhænge osv, osv.

Fagkritisk Aktionsliste, Historie:

Som bekendt var der kampvalg på historie. KFML'erne havde stillet op på "Studenternes kampliste", og Kom S'erne og RSF'erne havde stillet op på fællesliste. Dette indlæg er Fagkritik Histories (FH) platform for fagudvalget og for den politik, der skal føres på historie. Vi mener, der er nogle standpunkter og diskussionspunkter i denne platform, som ikke blot har betydning for FH, men som trænger sig på for FF. Der stilles spørgsmålsmaal, som ikke blot fagudvalget på Historisk Institut kan indløse, men som må indløses af hele det fagkritiske arbejde på universitetet.

I øvrigt er der et ret pinligt spørgsmålsmaal tilbage i denne sammenhæng: Hvor-
dan kan RSF'ere stille op på en kon-
kurrerende liste - sammen med Kom S -
til FH's og samtidig være med i Fagkri-
tik Historie på dens politiske grund-
lag???

STRANGE THEY NEVER MARRIED!

Der er indløbet flere ting fra Frontens Aktionsfond:

Ang. Porcelænstrejken:

Denne afdeling indeholder 3 ting. 2 oplæg, begge udkommet på Samfundsfag-
lig Bulletin, nr. 10, udgivet af SR på St/Sa., som dels er en fra "dag til
dag"-oversigt over hele forløbet af strejken, dels er et forsøg på at per-
spektivere det arbejde som Arbejderkontaktgruppen St/Sa. har lavet og sam-
tidig et forsøg på at perspektivere hele strejken i forhold til den poli-
tiske kamp.

Efter endt kamp har Porcelænsarbejderne lavet en løbeseddel. Den bringer
vi her. Well, kampen er endt, arbejdsgeverne slikker deres sår, Porcelæns-
arbejderne slikker deres sår, men for at Porcelænsarbejderne kan heles
lige så hurtigt som arbejdsgevernes opfordres I til at spytte endnu engang.
FB har sendt et bidrag. Vil I se kvitteringen?

Meatcut-strejken:

Denne 2-siders orientering om Meatcut-streken må ses som et forsøg på en op-
følgning af Aktionsfondens tidligere beskæftigen sig med kødbranchen (jvf.
pjeceen om Kødkapitalen). Det er et exemplarisk indlæg fra Aktionsfonden om
deres behandling af og tilskud til en aktion foretaget af en virksomheds
arbejdere. Som det fremgår af orienteringen er det en overskridelse inden-
for kødbranchen, at initiativet i en strejke strækker sig ud over netop det
"ramte" slagteri (etablering af avis), og vi kan bifalde Aktionsfonden for

det beløb, de har sendt Meatcut-arbejderne. Yderligere indformation omkring
kødbranchen og kampen mod kødkapitalen kan fåes i Meatcut-arbejderes avis,
"Modstand". Henvendelse: Frontens Aktionsfond.

Uddelingsbald på Jul.A.Jørgensen.

Et andet af Aktionsfondens indlæg er et uddelingsblad fabrikeret om for-
holdene på en århusiansk arbejdsplads: Jul.A.Jørgensen af Bageri- og Bis-
cuitarbejderne Arbejdsrådsudvalg og aktivgruppe. Det er en opfordring
til alle medl. i fagforeningen om at møde op til generalforsamlingen i ok-
tober for at være med til at ændre fagforeningens samarbejdspolitik. Akti-
onsfonden har fået lovning på referatet af generalforsamlingen, så vi hå-
ver i næste nummer af FB at kunne bringe resultatet af dette møde.

Red hot news from the class struggle in Britain:

Som et vindoust fra den store verden har vi modtaget et kort rids fra Akti-
onsfondgruppen på Engelsk, der har snust til den engelske klassekamp. Vi
finder måden de introducerer deres kommende indtræden på FB's arena som
særdels positiv. Vi ville ønske der var flere der tog ved lære af det.

Ang. Aktionsfonden på RUC:

Det er Frontens Aktionsfond, der har foreslået medtagelse af RUC-Aktions-
fonds-pjeeen, og vi mener, at denne pjeece og de politiske holdpunkter som
er formuleret op i den er overordentligt betydelige for studenter for per-
spektiveringen af solidaritetsarbejdet, det faglige arbejde og i det hele
taget forholdet til arbejderklassen.

På RUC har der siden 1973 eksisteret en Aktionsfond med tilknytning til ar-
bejdskampe rundt omkring i landet. Den har været etableret før en egentlig
socialistisk front kom op at stå; altså udviklingen på RUC er faktisk sket
i omvendt rækkefølge i forhold til den i Århus. Som der står i Aktionsfonds-
pjeceen erkender de åbenbart osse rigtigheden i ikke kun at arbejde ensidigt
f.ex. kun i forhold til arbejdspladserne. De har altså en dobbeltforståelse
af politikken, en sammenhæng mellem det arbejde, der laves på universite-
tet og det, der laves på arbejdspladserne.

For en historisk og politisk perspektivering af Frontens Aktionsfond, se
Aktionsfondens udenærkede indlæg i FB nr. 9, p.20-29: "Frontfonden - en or-
ganisering indenfor FF".

6
et pust fra FB-itself:

Der er rejst spørgsmål i FB, om FB egentlig fungerer efter hensigten, og det er besvaret benægtende. For at FB kan være et bæredygtigt organ for diskussionerne i Fronten, må der ske en "udvidelse" enten i forhold til eller indenfor den gamle FB-gruppe. Vi mener ikke, at vi er i stand til at overskue de ting der sker rundt omkring i Fronterne, netop fordi det organ, (AU), som skulle varetage denne funktion: at oplyse om hvad der foregår i fronterne og grupperne, ikke fungerer efter sin hensigt. Det kunne man så sige en helvedes masse om - og det bliver da osse sagt - men vi undlader det her, for ikke at trætte læseren med trivialiteter.

Den udvidelse, vi er begyndt at diskutere i FB, skulle i første omgang være af et sådant omfang, at den tilnærmelsesvist sikrede FB, som den kanal, hvor de vigtigste diskussioner (af hvilken art det måtte være) indenfor FF blev formidlet igennem, efter at de havde fuset rundt i grupperne og fronterne og hvad ved vi. Sikringen af dette skulle være i hus ved at have frontfolk i FB, som arbejder på de fag, som endnu ikke er repræsenteret i FBG. Det var en måde.

En anden måde kunne være: at have et veludbygget kontaktnet med folk som bliver tilknyttet til FB og gjort "ansvarlige" for at dække (områder på deres fag.

Fb lægger ikke blot op til, at man skal tage stilling til om det ene eller andet forslag er bedst for at afhjælpe den nu-existerende konfusitet. Nej det her er et spørgsmål om HVORDAN FB HAR VARETAGET SIN FUNKTION SOM FORMIDLER AF DISKUSSIONERNE INDENFOR FF.

FB har eksisteret i over 1 år. Et formidlingsorgan har eksisteret i over et år, og der er den ondt lynem' ikke flere end 5, der har ytret deres mening om det. Det er i sandhed det underligste vi længe har erfaret. Det er sku ligesom "ondet" bare er der, og når det udkommer: "Jaeh, så får jeg det jo osse"! Træk mig baglæns ud af min fuglekasse, hvis fronterne og grupperne ikke har diskuteret et af deres formidlingsorganers funktionsmåde?

Det er således, at der i FB sidder 4 folk, som faktisk har siddet der det sidste år. Vi har i mere end ½ år forsøgt at rekruttere folk til arbejdet i FB - og det uden resultat. Det er ikke fordi vi er "taburet-kløbere",

7
vi synes bare at arbejdet med FB er vigtigt, og er der ikke andre, der vil overtage en del af arbejdet i gruppen i efteråret fortsætter gruppen året ud, men så indtræder problemet påny, blot på et senere og udskudt tidspunkt.

Vi mener, der ligger en fare i at folk så længe ad gangen sitter centralt placeret på samme sted og monopoliserer (forskyldt eller uforskyldt) funktionerne og de politiske beslutninger (eller nogle af dem). Især når debatfrikvansen er så elendig, som den er i FF generelt.

FB mener - på baggrund af det sidste der er sagt - ikke, at det er et specifikt problem for FB. Det gør sig osse gældende for andre gruppers arbejde i FF.

Så er der noget der hedder

socialistisk ombud

som FB benytter sig af, når vi indkalder folk til at hjælpe med det praktiske arbejde ved udsendelsen af bladet. Dvs. samling, hæftning, kuvertering og adressering mv. Efterhånden bliver alle frontmedlemmer indkaldt, så der er ingen undskyldning for ikke at komme og hjælpe til med at sørge for at denne del af frontoffentligheden fungerer, eller i det mindste melde afbud.

FRONTUSARBEJDERE I EFTERÅRSFERIEN (og/eller senere)

Når du nu har tid i efterårsferien og trænger til at mærke en hammer i håndfladen og savstøv i næsen i stedet for bøgernes - så er det bare ned i fronthuset!

Der er stadig enormt behov for arbejdskraft, også (lang tid) efter efterårsferien. Og vi har brug for folk både med fagkundskab og uden!

MEDDELELSER

1. Socialistisk Sydeuropagruppe holder seminar omkring udviklingen i Italien, Århus Universitet, Studenternes Hus, tidsrum: 22.10. - 24.10. Henvendelse og tilmelding: Ole Christensen, Ryegade 33, 8000 Århus C

2. Deadline for FB 13: Onsdag d. 10.11.76. kl.12.

Frontbladgruppen

STOL P A E G N E K R Æ F T E R :

Fredag den 24. september 1976 afholdtes der et beslutningsseminar i Fagkritisk Front. Det var beslutninger i forbindelse med fronthusets drift. Til mødet var der udsendt et oplæg der skulle udfolde beslutningstemaerne. Mødet var ikke overvældende stærkt besøgt. Der blev ikke taget overvældende mange beslutninger. Der var ikke overvældende megen afklaring.

Lørdag den 25. september afholdtes der en indvielsesfest i Fagkritisk Front. Det var indvielsen af fronthuset. Festen var overvældende stærkt besøgt. Mange virkede enten afklarede eller uklare, eller begge dele på een gang.

Indenfor de næste 14 dage - 3 uger skulle huset være klar til brug. I oplægget fremstod det som et herkulesarbejde var i vente og mistilliden til at det kunne indløses var stor. For i det mindste at besvære disse ubestemte arbejdsbyrder manede oplægget abstraktionen MINIMALFUNKTION frem. Arbejdsprocessernes politiske indhold og muligheder blev bortstraheret, så rene slavefunktioner trådte frem og skrante i deres nøgenhed. LØNARBEJDET blev garanten for, at fronthuset stod og fungerede, selvom studenterne var andre steder, examen, faglig fordybelse, studie-nævnsboykot, hjemlig hygge eller hvad det kunne være. I DET MINDSTE var oplæggets bud på fremtiden.

Fremmedgørelsen i forhold til det vi ville, nemlig ha et fronthus, behersker muligvis ikke alle endnu. Derfor: sug luft ind og ryk sammen.

Første parole: ARBEJDET I TILKNYTNING TIL FRONTHUSET SKAL IKKE BLOT OPSUGE VORES ENERGI MEN OGSÅ PRODUCERE NY.

Ligesom arbejdet i enektfronterne må bevæge sig udover sit nu-stade af indbyrdes isolation, opsplittning og privatisme (og nedbrydelsen er i gang i det mindste på medicin og historie - flere?) må arbejdet i fronthuset følge samme bevægelse. F.eks kunne værtshuset fungere således, at en fast gruppe sørgede for den daglige kontinuitet og arbejdet ellers blev udført af forskellige grupper, en uge for hver. Som det blev slået fast allerede i de første diskussioner, skulle værtshuset ikke bare være et øltelt (ligesom det til semesterstartfestivalen) men være en del af vores politiske praksis. Derfor kunne grupperne udover at prøve dette arbejde, bidrage til frontens politiske udvikling ved forskellige arran-

gementer, indslag, agitation, oplysning og diskussion af deres arbejde, sang og musik osv. Det ville give en hel anden dynamik i diskussion om værtshusets funktion, idet mange grupper efterhånden ville have prøvet turen og samtidig vist andre frontfolk deres ansigter.

Det skal ikke udpensles her, hvilke spring fremad det ville være, politisk og socialt. Dette forslag skal naturligvis ikke hænge i luften, men forbindes med andre områder, der bliver udfyldt i fronthuset. Endvidere skal værtshusregnskabet udføres af den faste gruppe, rengøring, oprydning osv. udføres af alle af sig selv eller gruppens kommando. Som tiden går og alle gerne vil pille en uge ud af kalenderen og udfolde sig i værtshuset, vil interessen for driften af værtshuset økonomisk og politisk sikre stadige diskussioner. Ligeledes skal trykkergruppen føre deres regnskab og kalkulationer og de skal have et net af trykkere bredt ud under sig, der kan støtte og aflaste dem i arbejdet og tage diskussioner om trykkeriets virksomhed og politik, herunder også Fagtryk. Kort sagt: trykkerkursus, opbakning af Frontens trykkeri. Dette er principielle betragtninger, der gælder for alle områder. Ligeledes skal alle der har midler støtte fronthuset økonomisk - der mangeler stadig 170.000. Det blev besluttet på seminaret at 7. oktober skulle disse penge være i hus.

For at betragtningerne her ikke bare skal affejes som idealisme og børsnesydøm, så arbejdes der allerede mere eller mindre på at opfylde disse principper.

Der blev samtidigt besluttet på seminaret, at en diskussion om renskrivning i forbindelse med Fagtryk og i det hele taget skulle tages op til diskussion. I øjeblikket er renskriversker tilknyttet, men det er plad umuligt at forstå for os, at de der laver oplæggene, hæfterne, bøgerne ikke selv kan skrive dem rent. Den gældende direktør - sekretær - persersitet - ikke ukerdt i kapitalistiske virksomheder iøvrigt - kan kun legitimeres økonomisk rationelt. Men i denne forstand er fronten ikke et rationelt foretagende. Sådanne arbejdsdelinger producerer fordeljninger, hierarkiseringer og udartning.

Men ikke kun i fronthuset vil en praksis, hvor frontens medlemmer træder

op over for hinanden, diskuterer, arbejder og morer sig sammen, være et spring fremad politisk og socialt. Denne praksis må også udøves på institutterne, hvor fronten ikke kan rekruttere på paroler, men på nært samarbejde, dels indenfor fronten og i forhold til de nye, der måtte komme til. Skal deres selvstændighed og politiske formåen udvikles, kan det kun ske gennem integration med gamle frontfolk, fagpolitiske og socialt. På historie er en lille del af institutionselendigheden blevet nedbrudt, idet en del af grupperne vil overtage et stort rum, der var indrettet som studieceller a la statsbibliotekets, hvor grupper kan arbejde, kontakte hinanden, diskutere osv. Hvis denne udvikles (praksis'en) vil det betyde et kvalitativt nyt arbejds- og skolingsgrundlag for frontarbejdet. Nye former og et nyt indhold vil blive praktiseret. Efter sådanne principper kunne samarbejdet mellem enkeltfronter og så udvikles. Det er ikke meningen, at dette indlæg skal konkretisere det indholdsmæssige i dette arbejde, det er ikke muligt nu. Men bevirgelserne er på vej. Det er heller ikke meningen, at vi skal brede os om, hvordan den nuværende og tidligere elendighed blev produceret - selvom det er nødvendigt at bestemme dette. Det er hele frontens opgave. Men én ting er klart: En del af elendigheden blev produceret, da studentbevægelsen led sit første teoretiske nederlag: Adskillelsen mellem teori og praksis i tilegnelsen af kritikken af den politiske økonomi. For-nægtelsen af den "antiautoritære" fortid slog over i autoritær indlæring som politisk rekruttering. Nå, nok om det.

Ånden parole: FRONTEN MÅ IKKE UDPARCELLERE BESTEMTE OPGAVER OG BETRAGTE DEM SOM UNDERLØDIGE, F.EKS. ØKONOMI OG RENGØRING.

Defaitismen, der lyser ud af oplægget til fredagsseminaret, er ikke blot et resultat af oplægsskrivernes manglende politiske gejst. Den understreger et reelt forhold: nemlig, at der er en reel adskillelse i arbejdsopgavernes totalitet. Det er nødvendigt, at alle forholder sig til samtlige vigtige spørgsmål i forbindelse med fronthuset. Det er ikke tilfældet nu. Meget få har siddet med en masse trals arbejde, i forbindelse med fronthusetableringen. Disse isoleringer må overskrides. Begyndende med de eksempler, der er taget fra værtshuset og trykkerisnakken. Ellers

kommer vi aldrig udover at fortæbe os i polemikker og polariseringer mellem "bureaukrater" og "antibureaukrater". Derfor må disse arbejdsdelinger nedbrydes og totale arbejdsammenhænge opbygges. Det skal alle frontfolk, der fortsat vil arbejde på at udvikle miljøet på institutterne og i fronthuset være med til at fremme.

Celle 5 fra Fagkritik Historie.

Jens Black, Jørgen Steen, Leif Buchardt, John Braskhøj, Christian Hjorth, Finn Grønbech og Per Riis.

DEADLINE!
 ONSDAG D. 10.11.
 KLOKKEN
 12!!
 FRONTHUSET, FORHUSET,
 MEJLGADE 53!!

VÆRTSHUSET.

Omkring Mejlgade må det indledningsvis slås fast med syv-
 tomersøm, at fronthuset ikke er noget der skal tappe os for
 alle gode kræfter. Det ville fandme være forkert. Vores krav
 til arbejdet/organiseringen i fronthuset må være, at vi kommer
 et par skridt videre. Det gøres ikke ved at vi m.h.t. organi-
 sering m.v. omkring Mejlgade reproducerer den praksis der hid-
 til har været kørt i Fronten! NEJ - vi skal tænke alternativt
 ind over frontusfunktionerne. Arbejde for at vi - med udgangs-
 punkt i ønsket om en politikudvikling - ikke øser al vor ener-
 gi ud i Mejlgade, men tværtom, at vi bruger den samling mur-
 sten på den bedst mulige måde. Kun sådan kan vi medvirke til
 at fronthuset bliver et aktivitetsfremmende positiv for både
 socialitets-, politik- og økonomiudviklingen i Fronten/Fag-
 fronterne.

Hvordan indfrir vi så de krav når det gælder specielt
 værtshuset? - Det er vigtigt for os at sikre dels at så mange
 som muligt bliver draget ind i arbejdet - vel at mærke som
 andet end arbejds-/lønslever, der bare får udstukket opgaver,
 dvs. som grupper med politisk og økonomisk ansvar, dels at und-
 gå uoverskuelige regnskaber, administration, overorganisering,
 m.v., der ville føre til en massiv byrokratisering.

Vi opererer med 3 størrelser: (1) arbejdsgrupperne, (2)
 styringsgruppen og (3) lønarbejderne. Disse 3 grupper vil i
 det følgende få forskellige arbejds-/kompetenceområder, men
 det er klart det kun er en skitse, der vil blive overskredet
 alt efter ^{den} hvor ~~de~~ pågældende kammerater finder ud af det! Hvis
 nogen ikke skulle kende begrebet kammeratligt samarbejde, er
 det hermed introduceret!

Arbejdsgrupperne.

Arbejdsgrupperne er det bærende princip for arbejdet i
 køkken og værtshus (sammen med de lønarbejdende). Vi forestil-
 ler os, at de faglig-politisk arbejdende grupper i Fronten
 indgår i en turnusordning, for én uge ad gangen. Det lyder må-
 ske af meget, men ikke desto mindre anser vi det for bydende
 nødvendigt såfremt Fronten ikke skal dele sig i Frontgrupper

på Universitetet og Frontgrupper i fronthuset. Eller noget i
 den stil. Måske ville det heller ikke være så voldsomt at tage
 en uge i værtshuset hvert halve år (hvis nu 25-30 grupper går
 ind i arbejdet efter tur). Det kunne måske endda være helt
 fint for en gruppes almindelige arbejde at gå ind i arbejde
 af den slags som vil ligge omkring værtshus og køkken.

Men lad os prøve at konkretisere almenhederne lidt. Den
 ugentlige turnusordning skal ikke blot sikre at køkkenet/baren
 fungerer og at der derved bliver økonomisk basis for andre
 Frontaktiviteter. Ordningen skal i sig selv have et rekrut-
 terende og politisk aspekt. Det er meningen at grupperne (som
 f. eks. også kan være kollektiver) også skal informere, ini-
 tiere og inspirere politisk. F. eks. kan grupper fra medicin
 arrangere miljødebatdiskussioner eller lave vægviser der in-
 formerer om arbejdet på medicin. Kvindegrupper kan bringe
 kvindepolitiske spørgsmål op - i forbindelse med arbejdskampe,
 alment eller konkret indenfor Fronten, osv. Grupperne kan ar-
 rangere musikaften (evt. med deres venner), vise lysbillede
 (fra ferien i Italien), lave aktionsteater, køre film, osv.
 osv. Disse politiske initiativer og aktiviteter kan alle selv-
 følgelig gå ind i (også ny skolingsgrupper med skolere, - og
 evt. med hjælp fra styringsgruppen), fordi pointen er, at dis-
 kussionerne og hvad der ellers foregår, skal fungere på den
 pågældende gruppes præmisser. Hvis biologerne bringer deres
 studenterpolitiske situation op, så er det den vi snakker om
 og ikke humanioras. Nedbrydelsen af de faglige og sociale
 skel kan kun ske gennem konkret viden og solidarisk diskus-
 sion, - ikke ved bedre-viden og gruppeindividualistisk selvop-
 tagethed.

Allerede nu er der tilsagn fra en eller flere grupper på
 engelsk, nordisk, den sociale højskole, musik, historie, stats-
 kundskab og psykologi. De vil styrke Fronten og fronthusorga-
 niseringen politisk og økonomisk ved at arbejde i værtshuset.
 Vi ved at der kommer diskussioner på handelshøjskolen, medli-
 cin, jura og biologi. Desuden har et par kollektiver vist in-
 teresse.

Mere konkret om arbejdsorganiseringen: Arbejdet kan kla-
 res af en gruppe på 6-8 frontfolk. Fredagen før den pågældende
 gruppe skal begynde sin uge mødes den med styringsgruppen, løn-
 arbejderne og den gruppe der er igang med arbejdet. Erfaringer
 lægges på bordet, næste uges madplan diskuteres, ligesom grup-

14

pen fremlægger hvad den har tænkt sig af politisk-socialt initiativer. Hvis det er nødvendigt foregår der rundvisning i køkken og bar. Den ny gruppes medlemmer sættes ind i tekniske problemer, arbejdsrutiner, sedler, osv.

Mandag formiddag begynder arbejdet og det fortsætter så til søndag aften. Hele gruppen behøver ikke være til stede hele tiden, men det er klart, at især de første dage og på de tidspunkter, hvor der er pres på må alle tage en torn. Vi regner med at gruppen laver daglige lageroptællinger og regnskabsopgørelser, hvorefter lønarbejderne checker tingene efter næste dags formiddag. Det er op til den enkelte gruppe - i fællesskab med lønarbejderne - at sikre kollektiviteten, solidariteten og politisk bevidsthed i arbejdet. Herunder også fælles erfaringsbearbejdning. (Vdr. det konkrete arbejde se afsnittet "Hvordan kører en almindelig dag i værtshuset?")

Styringsgruppen.

Det er ret svært at præcisere denne gruppes arbejde på forhånd, da det i høj grad vil afhænge af hvor stærkt arbejdsgrupperne kører, især i værtshuset, men for såvidt i hele frontshuset. Det her er altså bare en grovskitse.

1. Gruppen skal bestå af 8-10 frontfolk og inkludere lønarbejderne.

2. Det rent administrative om, hvem der kommer hvornår klares i denne gruppe. Det betyder ikke at det/denne gruppe der er ansvarlig for rekrutteringen af arbejdsgrupper, det er alle frontkammerater. Vi må være solidarisk overfor denne gruppes medlemmer og forhindre at de bliver reelt/ansvarlige for rekruttering af arbejdsgrupper.

3. Gruppen sender folk til fronthus-koordineringsgruppen. Her skal dels økonomien, dels aktiviteter, erfaringsudvikling, politiske initiativer, osv. koordineres. Det forudsætter 4. at styringsgruppen er ansvarlig for værtshusregnskabet. Dvs. den skal sikre at regnskabet føres med den nødvendige effektivitet og kontinuitet, så det hele ikke koksler efter et par måneder. Men arbejdsgrupperne skal selvfølgelig deltage i det daglige regnskab, prisfastsættelse, osv.

5. Gruppen er, sammen med lønarbejderne som særlig gruppe, vejledende i det omfang det er nødvendigt/muligt overfor arbejdsgrupperne. Denne funktion opfyldes bl. a. i forbindelse

15

se med "overlapningerne" fra uge til uge, dels gennem en fast ugentlig mødetid. En ting skal slås fast: styringsgruppen skal ikke være i værtshus og køkken hele tiden. Den er ikke ansvarlig for den daglige drift. Det er lønarbejderne og arbejdsgruppen for den pågældende uge.

6. I den første fase bliver det nok nødvendigt at styringsgruppen er ret så meget på stikkerne i forbindelse med de erfaringer der skal gøres dels udadtil (indkøb f. eks.) dels indadtil i det daglige arbejde. Denne opgave bør dog falde bort når værtshuset er kørt ind i en mere fast gang.

Lønarbejdere og økonomi.

Lønarbejdet i værtshuset er her delt op i 2 stillinger, hvoraf den ene evt. kan dels op på 2 personer.

Kok/økonoma/køkkenskriver. Ca. 40 timer ugentlig. Indkøb og planlægning på ugebasis, én hel arbejdsdag (som f. eks. kan lægges i slutningen af de ulønnede arbejdsuge). De øvrige dage indkøbes kun let fordarvelige varer og uforudsete fornødenheder. Arbejdsgrupperne deltager i mad- og indkøbsplanlægningen (i et vist omfang), såvel som i indkøbene, ugentligt og dagligt. Det er ikke nødvendigt, at lønarbejderen hver dag hjælper til med eller overvåger madlavningen, det afhænger helt af gruppernes kvalifikationer og lyst. Der skal lægges vægt på at lønarbejderen er der for at lære fra sig og for midle erfaringer. Lønarbejderen fører sammen med arbejdsgruppen regnskabskladde og dagsrapport. Resten af regnskabet overlades til

Regnskabsfører/værtshusholder. Ca. 20 timer ugentlig.

Grupperne tæller kasser og lager op efter lukketid. Køkkenet kl. 21 og baren kl. 24. Og de udfylder en dagsrapport. Dette kontrolleres af lønarbejderen næste formiddag. Herudfra føres regnskabsbøgerne, moms- og skatteregnskab, osv. hvilket varetages af regnskabsføreren (herunder betaling af udgående poster). Hertil kommer føring af lønregnskab ud fra arbejdssteder og lønudbetalinger. Lønarbejderne kontrollerer jævnligt (dagligt?) lagerbeholdning og indkøb. Regnskabsføreren tager sig af indkøb af drikkevarer, ugentligt for det meste. Dvs. som en slags planlægningsfunktion, for enhver gruppe kan jo bestille øl hjem ved at få en underskrift på en rekvisition hos en af lønarbejderne. Indkøb til køkken og bar adskilles

altså i 2 funktioner, men lønarbejderne skal selvfølgelig arbejde sammen på den måde som de finder bedst (herunder bedst i forhold til arbejdsgrupperne). Det er bare praktisk at lægge ansvaret to forskellige steder.

Den endelige konkrete udformning af de her ting skal selvfølgelig laves i samarbejde med først og fremmest lønarbejderne, når de er ansat.

Værtshusets økonomi kan hurtigt blive et uoverskueligt foretagende, og det vil få katastrofale konsekvenser p.g.a. værtshusets store omsætning og betydning for frontens økonomi. Derfor er det nødvendigt med streng disciplin på alle niveauer i værtshusets økonomiske, tekniske og arbejdsmæssige organisation. Selvfølgelig er underskud og forvirring i kasserne, svind i naturalier osv. ikke acceptabelt, men vi må også sørge for at det er praktisk umuligt, at sådant kan opstå. Der må så meget kontrol på (dobbel eller evt. tredobbel hver dag) at intet svæver i det uvisse m.h.t. penge og brugsværdier. Vi må kræve selvdisciplin af arbejdsgrupper, lønarbejdere og styringsgruppe; vi må indse nødvendigheden af og lettelserne ved klare og letgennemskuelige kontrolsystemer; altså nej til autoritær slavedisciplin.

I forlængelse af det her skal det understreges at lønarbejdernes funktioner ikke er udtømmende beskrevet. F. eks. har de sammen med arbejdsgrupperne og styringsgruppen et ansvar for skabelsen af også værtshusets politisk-socialt miljø. De skal snakke, med, være udfarende, formidle erfaringer, ligesom alle os andre, - de får bare løn for det og er kontinuerligt forpligtede politiske lønarbejdere i Fronten. Eller sagt på en anden måde: deres arbejde kan ikke bare betragtes ud fra effektivitetssynspunkter, det skal ikke tidsstudies!

Igangsætningen.

Vi tænker os at styringsgruppen (hvor lønarbejderne som sagt er med) skal påtage sig den første uge, hvorefter 4-6 grupper, som problemerne på forhånd er diskuteret igennem med, køber de næste uger. I denne periode må de pågældende være indstillet på at bruge meget tid og energi - og forhåbentlig få meget energi igen! Tiden og energien skal bruges på at få løst de væsentligste praktiske spørgsmål (hvor køber vi ind, hvor meget, prissætning, tekniske arbejdsfunktioner, osv., osv.)

og få afprøvet nogle forskellige politisk-socialt muligheder. Når så de 4-6 grupper har kørt arrangeres et seminar, hvor vi får formuleret og diskuteret erfaringer, problemer, ideer for det følgende arbejde, lønarbejdernes placering, osv.

Nu er vi selvfølgelig ikke så naive at vi tror, at der efter et par måneder vil være check på altting. Men de mennesker der efter et par måneder har øvrigt overblik skal kunne hjælpe de grupper der følger efter, - og de skal kunne bidrage til at værtshuset kommer til at fungere optimalt.

Vi har problematiseret hele denne fremgangsmåde en del, ligesom vi har diskuteret principperne med folk der ikke er med i værtshusgruppen. Det vil jo være noget lort, hvis hele værtshusarbejdet ender i kaos og deraf følgende arbejdsfrustrationer for de implicerede. Og økonomiske smæk for Fronten. Men vi mener altså, at de politiske gevinster ved at bygge værtshusarbejdet op på den måde vi har beskrevet er så væsentlige, at vi ikke kan forsvare at igangsætte en anden - mere centraliseret og evt. effektivistisk - struktur ind over værtshusarbejdet. Hvis politikken og økonomien ("effektiviteten") står i modsætning her, så tager vi altså udgangspunkt i politikken!

Når - hvis - vi konstaterer at "forsøget" falder heldigt ud vil der, så vidt vi kan se, være meget at hente her også ind over andre dele af Fronten. Både omkring hvordan man gennem arbejdsprocesserne aktiviserer flest mulige og vel at mærke på en politisk udviklende måde, og omkring Frontens forhold til lønarbejdende.

Og så lige et opråb til sidst: For at alt det her kan få en ordentlig start er det nødvendigt at flere grupper melder sig, allerede nu, til en uge i værtshuset. Både for tiden op til jul - og for foråret!!

HVORDAN KØRER EN ALMINDELIG DAG I VÆRTSHUSET.

Fra kl. 9-11 skal der gøres rent i værtshus og køkken. Her om morgenen kommer der folk i Mejlgade, som arbejder med administration, organisation, trykning osv. Der ligger osse nogle møder med folk fra enkeltfronter og møder på centralfrontniveau. Der er behov for at kunne få kaffe, te, vand'er og i begrænset omfang noget morgenmad. "Rengøringsfolket" er ansvarlig for at den slags funktioner kan opfyldes. Der køres ikke op til serveret konsum - hverken vådt eller tørt - men til at folk selv kan lave, hvad de har brug for. Og hvis rengøringen genererer må de tage deres morgenmad med derhen hvor de skal være.

Så længe byggeriet kører på højtryk må man dog nok regne med, at der skal kunne være morgenmad parat kl. 9 til de folk der arbejder på stedet.

Kl. 10 starter produktionen af frokost. Der laves smørrebrød og et par lune ting til at stille frem på varmepladen i buffeten. Fra 12-14 er der serveret frokost. Folk der er i huset formiddag og/eller eftermiddag spiser der. Der kommer enkelte fra kvarteret, lissom folk med tilknytning til Fronten i et vist omfang dukker op. Man kan lisså godt spise i Mejlgade som i en kantine. Nogle er på vej til eller fra timer osv. Så kan man slå et slag omkring Mejlgade, få en snak med kammerater, høre hvad der er af aktiviteter og politiske problemer, forholde sig til de sidste innovationer på agit. fronten, se på nogle nye bøger, plader, plakater, der er kommet, lave aftaler osv. osv. Der er nok en ret stor aktivitet her omkring frokost. Sommetider bruges perioden til propaganda-, mobiliserings-, eller lignende formål.

Der er stille - nogenlunde da - i værtshuset fra kl. 14-17³⁰/18.

Engang imellem er der selvfølgelig en gruppe der sidder og drikker kaffe, bajere eller hvad det nu kan være, men generelt kører eftermiddagen på lavt gear. Der sælges "rester" fra frokosten (dvs. at frokosten skal laves så stor at der er rester), lissom der er mulighed for at stille mere

mad frem, hvis der er behov for det. Der sælges kaffe, te, vand øl, osv. men almindeligvis ikke sprut. (Baren har lukket hele dagen !)

Kl. 15 dukker aftenkøkkene op. Herunder den faste økonomi. Aftensmaden planlægges og der købes ind hvad der måtte mangle både til aftensmad og til næste dags frokost. Den egentlige madproduktion tager fart ved 16-tiden.

Aftenkøkkene laver 2 billige dagligretter (en vegetarisk og en "almindelig") og forbereder til 2 eller 3 dyrtre a la carte retter. Prisforskellen skyldes ikke kun en forskel i produktionsomkostninger, men at der skal betales for mad- og modeindividualismen, der virker vanskeliggørende for den kollektive madproduktion. Det skal kunne lade sig gøre at spise både frokost og aftensmad billigt, hvis man "går med på husets tilbud. Den varme mad er til fald fra 18 (evt. 17³⁰) til 21.

Der er i snit 50-100 der spiser varm mad i perioden fra 18 (17³⁰) til 21. De folk der spiser er eftermiddagsfolk, aftenfolket, frontfolk med sociale og sundhedsmæssige interesser, venstrefløjersomer, folk der skal til offentlige arrangementer i huset - eller andre steder - om aftenen og sikkert nogle fra kvarteret. Hvis lortet kommer til at køre godt kommer der nok osse nogle egentlige "turister", som skal skræmmes væk af den hårdtslående røde propaganda der gennemsvyr lokalet. DET MÅ VI FANDME IKKE GLEMMES : opdagstavler, plakater fotostater....

Kl. 21 er der ikke mere varm mad. Køkken og buffet lukker. Der ryddes op og køkkenregnskabet ordnes. I forvejen er der dog stillet smørrebrød frem, små lune retter på varmepladen o.lign., der kan købes så længe værtshuset har åbent (betaling ved baren).

Lukningen af buffeten sker i princippet samtidig med åbningen af den egentlige bar, men i praksis vil der nok være en tidsforskydning på en halv til en hel time, sådan at baren åbner før buffeten er lukket. Lidt afhængig af situationen og stemningen - og af de vaner der etableres. Overgangen til almindeligt værtshus sker formentlig - de dage hvor der er arrangementer i værtshuset - formidlet over en død periode mellem 20/20³⁰ og 21/21³⁰.

Værtshuset vil herefter blive fyldt op med folk fra huset der har været til møder og andre arrangementer i huset, og atter andre vil komme droppende fra byen eller hjem-

mefra. Det vil nok være fra 22 til 24, at der er mest skub på.

I løbet af aftenen foregår der jævnlige sociale, kulturelle og politiske arrangementer i værtshuset. Her er det arbejdsgrupperne - i samarbejde med styringsgruppen og arrangementsgruppen - der er de udførende.

Al servering foregår ved selvhentning, undtagen på de dage hvor det ville skabe kaos. Der må der nok etableres en egentlig servering ved bødene - ikke af drikke og andre barsager, men af mad. I løbet af aftenen cirkulerer der formentlig i snit 150-200 kammerater gennem værtshusapparatet.

24-ol : Oprydning, kasseopgørelse, udsmidning, en gå-hjem-bajer til arbejdere og hjælpere.

OPSAMLING

Vi har i værtshusgruppen efterhånden fået afklaret de fleste af de mange problemer, der har stillet sig med hensyn til etableringen af køkken/spisehus/værtshus. Her lidt om principperne for indretningen.

Køkken.

Køkkenet er indrettet efter to hovedkriterier : det skal være mekanisk veludstyret, - effektivt og praktisk vel-fungerende, men det skal samtidig være så rart og behageligt at arbejde i som muligt. Det vil f.ex. sige, at selv om der ikke er ret meget plads i køkkenet, har vi afsat plads til et bord og nogle stole, hvor man kan sidde og drikke kaffe og snakke med dem der er i køkkenet, eller med andre som kigger ind for at se hvordan det hele foregår. Ikke noget med at dem der arbejder i køkkenet er henvist til at snuppe deres kaffe siddende på køkkenbordet.

Kriteriet omkring en let og behagelig arbejdsgang har osse betydet at vi har været villige til at ofre en del penge på køkkenmaskiner. F.ex. har vi accepteret, at skulle købe en dyr opvaskemaskine (15.000 kr.) fordi den var den

eneste, hvor man ikke skulle slæbe på bakkerne, men hvor man kan køre dem ud og ind af maskinen på skinner. Vi har osse brugt nogle tusind kroner på en kartoffelskræller, fordi det er meningsløst at lade nogen spille tid på den slags arbejde - og desuden fordi vi, hvis vi køber færdigskrællede kartofler ikke kan undgå at få nogle der er behandlet med konserveringsmidler. Vi har altså på nogen punkter set bort fra en streng økonomisk rationalitet i vores indkøb og dispositioner.

Det er gruppens intention at fastholde den madpolitik der er formuleret i Frontbåd nr. 10 og i afsnittet "Hvordan kører en almindelig dag i værtshuset?".

I forlængelse af problemerne omkring fastlæggelsen af en madpolitik, kan vi oplyse at der blir afholdt et kursus med dette emne på St. Restrup. Kurset kommer primært til at handle om vegetarisk mad - det afholdes fra d. 28-11 og 14 dage frem og det kommer til at koste ca. 600 kr. Interesserede kan henvende sig til St. Restrup og få præcisere oplysninger.

Værtshus

Værtshusets indretning er selvfølgelig ikke færdig endnu. Bl.a. har vi ikke fået købt inventar, og vores bar/buffet er ikke færdig endnu. Men vi har i store træk besluttet principperne for indretningen - vi har fået tegnet bar/buffet, som blir lavet i Kompedal, vi har allerede fået lavet bordene (osse i Kompedal - de er skidepene og kan bese i Fronthuset) og vi har fået foretaget farvevalg til værtshuslokalet og der er næsten malet færdigt.

MEN VI MANGLER STADIG ET GODT KRAFTIGT RØDT NAVN TIL FORETAGNET - OG VI OPFORDRER HERMED ALLE FRONTFOLK TIL AT MOBILISERE DEN SOCIALISTISKE FANTASI OG KOMME MED FORSLAG.

Men for at komme tilbage til indretningen : vi har besluttet at holde selve rummet i lyse og neutrale farver, fordi vi mener det giver størst muligheder for agit. proppens udfoldelser i lokalet. Vægge og lofter bliver altså gråhvide og bjælker og vinduer har vi lavet mørkebrune. Det hele ser alle rede pent ud - og hvis I vil danne jer et indtryk af det foreslår vi at I simpelthen går ned i Fronthuset og kigger.

22

Bar/buffet.

Her har vi lagt vægt på to ting : dels at der er mange betjeningspladser og dels at der er god plads indeni baren/buffeten. Det sidste er nødvendigt for at kompensere lidt for de meget små lagermuligheder i køkkenet. Vi har som sagt konstrueret en bar, som værtshusgruppen plus arkitekterne har lavet tegninger til - den blir tømret sammen af militærnægterene, og kan inden så længe ses i Fronthuset. Den blir pæn, tror vi - og så kan der være 20 kasser kolde bajere i den.

Generelt.

Der er selvfølgelig en masse detaljer i forbindelse med køkken og værtshuset/spisehuset, som er uafklarede og som vi derfor ikke kan orientere om. Sempelthen fordi der endnu er en række punkter der ikke er truffet beslutninger om, og en del teknisk-praktisk arbejde som ikke er udført. Men de fleste ting der kan have politisk og social interesse har vi bestræbt os på at orientere om.

Af væsentlige ting, som ikke allerede er taget op på de foregående sider er først og fremmest økonomien omkring etableringen af det hele. Det vil vi sige et par ord om : Vi har på nuværende tidspunkt indhentet tilbud på køkkenmaskiner, og det ser ud til at de kommer til at koste ca. 65.000kr. incl. montering - dertil kommer så VVS og EL-installationer, der kommer gulv- og vægbeklædning og endelig kommer der gryder der potter pander piskeris tallerkener osv. Vi regner med at køkkenet og det mest nødvendige inventar kommer op på 100.000/110.000kr. Dertil kommer så indretning af værtshus, hvor der f.ex. blir ret store udgifter til stole og lamper - 15.-20.000 kr.

Udover økonomien er der stadig hele problemet med at forsøge fra starten at opbygge et socialistisk og aktiverende miljø. Det er det der tidligere er blevet kaldt et "totalpolitiseret" miljø. Dvs. problemet med at få koblet agit.prop. en solidt på værtshusmiljøet - få lavet nogle fornuftige politiske arrangementer osv.osv.

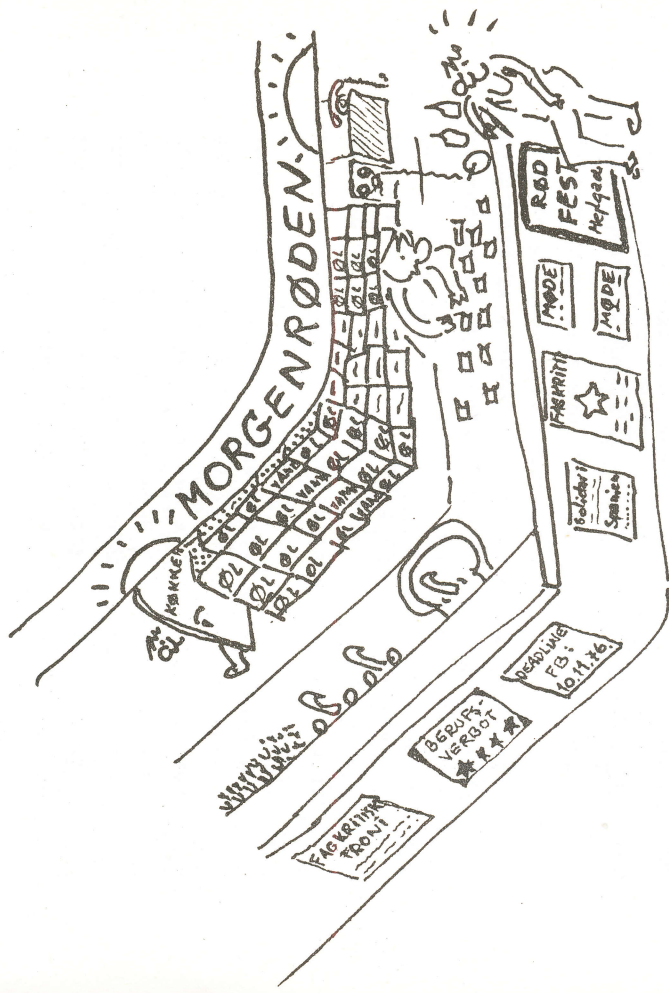
Men dette sidste kan ifølge sagens natur ikke være værtshusgruppens ansvar og specielle opgave. Her skal

23

hele Fronten være med - så det er med allerede nu at komme i gang med at overveje de hundredevis af muligheder vi har. De fysiske rammer er som sagt meget neutrale, så det drejer sig bla. om at finde ud af hvordan vi vil udnytte mulighederne for opslagstavler, billeder, plakater, musik, teater osv. Da denne opgave er Frontens kollektive ansvar modtager værtshusgruppen med begejstring forslag og ideer fra hele "frontfolket".

d.13-10

værtshusgruppen.

BØRN I FRONTHUSET.

Nedenstående er resultatet af den snak der blev startet på et møde i fronthuset d. 31.8., hvor vi var samlet for at diskutere indretning af børnerummet.

Børnerummet kan ikke behandles isoleret fra diskussionen omkring voksen-børn forholdet i et socialt miljø, som det, der er visioner (forskellige gåsøge vist) om skal rummes i fronthuset. derfor vil vi som forældre begynde med at indkredse hvilken status i børnemiljøet vi mener at et børnerum kan have, dels ud fra vores erfaringer med vores børn, dels ud fra visioner om hvordan vi kunne fungere med vores børn, også i politisk arbejde.

Vi er hver dag qua den kapitalistiske kvalifikationsproces tvunget til at parkere vores børniinstitutioner, hvorman ikke lægger vægt på, eller har mulighed for at integrere børnene i arbejdslivet udenfor. Derfor mener vi, at vi i det mindste i de sammenhænge hvor vi arbejder på opbygningen af et socialistisk miljø, må integrere børnene anderledes i vores arbejde. Vi ønsker ikke at reproducere den kapitalistiske arbejdsform der tvinger os til at opfatte børnene som hæmmende fænomener for arbejdet, og derfor igen parkere dem i et børnerum.

Erfaringsmæssigt kan vi også konstatere at vores børn heldigvis ikke er så kuede, at de lader sig parkere hvorsomhelst nårsomhelst.

Ud fra disse betragtninger kan vi dårligt sige mere om børnerummet indretning, end at der skal være: pusleplads, madras til de mindste, borde og stole, hylder til legetøj.

25

Desuden mobilt legetøj f.eks. kasser til hule- og husbygning m.m. der kan flyttes med rundt i huset (det bedste vil nok være at man har noget legetøj der bliver på hver etage, hvor der skal være plad til det, ellers bliver det hurtigt væk.).

Yderligere indretning af børnerummet må komme efter terhånden som behovene opstår.

Hvordan integrere vi så børnene i vores politiske arbejde, og hvordan gør vi samværet med børnene politisk perspektivrigt?

Som en start ville det være skidegodt hvis vi kunne udvikle et miljø, hvor vi kunne diskutere opdragelsesproblemer og udveksle erfaringer omkring det, at børn og forældre gensidigt opdrager hinanden til at kunne fungere socialistisk under de kapitalistiske samfundsforhold. Desuden kan vi prøve at lave forskellige ting praktisk med børnene: virksomhedsbesøg, landbrugsbesøg, lege politikere, holde børnefest, lave børneaktioner mod børnefjendtlige samfundsforhold m.m.

Primært for alle aktiviteter må være, at de foregår sammen med børnene. Dette betyder at vi må udvikle en alternativ møde- og arbejdsform, hvor alle aksepterer at børnene er med. Alternativet er at det stuerpolitiske arbejde hører op hvor den borgerlige socialisering af børnene begynder.

Vi starter eksperimentelt med børne-forældre møder (ikke-forældre er også velkomne), og foreslår at alle medbringer en kurv legetøj og lidt mad. De første gange går nok med at lære hinandens børn og forældre at kende, og med at skyde os nærmere ind på problemerne.

ANG. DET FØRSTE MØDE I BØRNEGRUPPEN
VIL DER BLIVE OPGÅT MØDEPUNKT- OG
STED I FRONTHUSET.

KAREN RØNNE, SOLVEJ JACOBSEN, TOVE JOSEFSEN.

HISTORIE

FAGKRITISK

AKTIONSLISTE

1. I de sidste 3-4 år har en væsentlig del af det studenterpåstande arbejdet været på - gennem de parlamentariske organer især studienævnet, fakultetsstudienævnet og fakultetsråd - at få indflydelse på stillingsansættelser (undervisningsassistenter og stipendiater) for derigennem at få indflydelse på studierne form og indhold. Især fordi stillingerne kunne besættelse med folk der politisk og fagligt udgik fra studenterbevægelsen selv. På denne måde var det muligt, at hævde en anden videnskabsopfattelse end den eksisterende. Dette foregik f.ex. på tværfag, der er et resultat af et intensivt studenterpåstande arbejde.

I kølvandet på styrelsesloven, der gav os 50% indflydelse i studienævnet, institutråd og fakultetsstudienævnet sejrede studenterpåstande med alle illusioner i behold i de parlamentariske kanaler.

Tendensen til at et sådant parlamentarisk arbejde løst sig fra brede studenterdiskussioner lå latent i sådanne repræsentative organer. De folk, der indvalgte i organerne på forskellige niveauer, udgik fra fagudvalgene, fakultetsråd og fællesråd, studentorganisationernes eget hierarki. Som denne politik udviklede sig, tenderede den imod at blive et rent teknisk arbejde, der var uigennemskueligt for de fleste studenter og tendentielt også for de repræsentanter, der direkte deltog. Helle strategien var baseret på denne parlamentariske indflydelse og var demod sårbar på flere måder: 1. Hvis indflydelsen blev taget fra os, hvad kunne man så gøre, når den politiske organisering var rettet imod denne indflydelse?

2. Hvilken virkning har det på vores fagpolitiske tænkning og praksis, at den er bundet til formelle repræsentative strukturer? 3. Hvad sker der, hvis det parlamentariske arbejde løsrives sig fra de bevægelser, der foregår blandt studenterne?

For i dag at kunne udforme en ny strategi for studenterbevægelsen er det nødvendigt at kunne bevare disse spørgsmål.

27

Som vi ved er den parlamentariske indflydelse stort set forsvundet og hvad er så den politiske opgave, som fagudvalget må udfylde? Allerede i 1975 blev en del fagudvalg på humaniora opsøgt i brede studenterbemølinger, hvor det var disse plener der var politisk udførende. Det var det forår, hvor vi aktionerede mod den bekendtgørelse, der stoppede for ansættelse af studenter som assistenter. Det var den bredeste mobilisering af studenter i mange år. Alligevel vendte de fleste tilbage til de gamle tilstande efter september.

I den nuværende kamp ser vi endnu engang de gamle strukturer opløse sig. Praksis på historie har her i efteråret været, at et studenter-lærerenævnet har forstået sig som besluttende myndighed i institutanliggender. Denne praksis bakker vi fuldt og helt op. Dette var et svar på statsmagtens knægtelse af studienævnets kompetence. Med dette plenum forsøgte vi at få direkte indflydelse på alle de niveauer vi tidligere kun havde haft en formel, d.v.s. en procentvis parlamentarisk indflydelse på.

Studenter-lærerenævnet bakkede fuldstændigt op bag studienævnets kamp for flere bevillinger. Studenter-lærerenævnet bemyndigede studienævnet til at behandle samtlige for situationen relevante problemer under forudsætning af, at disse havde været til diskussion og beslutning på et plenum. Vi forsøgte at få lærergruppen med til at skabe et sikkerhedsnet under projekter, der stadig vokser frem på historie, i form af vejledere, eksaminatorer og fysiske rammer - lokale og trykfaciliteter. Vi fik presset lærergruppen til at anerkende selvstændige projekter udenfor den faste undervisning. Det må de stadigvæk fastholdes på! Men kravet om en sikkerhed i form af vejledere til projekter har lærergruppen modsat sig. Dette vil vi imidlertid fortsat kæmpe for!

Det er ikke kun internt på universitetet at humaniora nedprioriteres. I alle udspil fra undervisningsministeriet fremgår det klart, at studietiden skal skræres ned, at kontrollen med studenternes gøremål og laden øges gennem registrering, at adgangsbeholdning sættes igennem - næste år 72 nye ind på historie, at studiets indhold skal ændres udenom studenternes indflydelse, kort sagt en yderligere umyndiggørelse af studenterne. Indtil nu har studenterbevægelsen ikke magtet at dreje udviklingen i en anden retning, men ført en defensiv kamp for at bevare status quo, der er elendig nok i sig selv.

Vi må for det første stille os selv spørgsmålet om, hvad vi vil med historiedannelsen. Hvordan er den indrettet nu og hvilke interesser tjener den? Vi må kritisere faget og opstille vore egne krav. Fagets overvejende orientering mod antikverede arkivstudier, betyder, at vi står hjælpeløse over for de krav en mulig erhvervssammenhæng stiller, for slet ikke at tale om den mere sandsynlige arbejdsledseshedsituation vi ender i.

Vi må bekæmpe en undervisning, der tror at studiet af historien er et formål i sig selv, og som foregår løst fra hvad den skal bruges til. Det bliver først et problem for mange, når vi er færdige med vores uddannelse og skal ud at undervise, eller når vi bliver arbejdsledsesheds. Diskussioner af hvad faget kan bruges til og hvad vi ønsker at bruge det til må ind fra starten af studiet. Ligeledes må udviklingen af erfaringer og evner til at bruge vores historiske viden ind i undervisningsforløbene. Det skal ikke være noget der først skal tages op, når løbet er kørt - vores uddannelseschancer er forspildt. Kort sagt: Som et led i vores arbejde her på universitetet må vi diskutere og uddanne os i forhold til de erhvervsfunktioner vi senere skal indgå i. Vi må skabe andre former for formidling af historisk viden f.eks. i andre sammenhænge end gymnasiet, hvor vi ikke alle kan blive ansat alligevel, i forskellige mediesammenhænge og offentlighedsformer i konkret samarbejde med andre samfundsgrupper.

Vi må vende uddannelsen på hovedet: Ikke først uddanne os på universitetet og først bagefter finde ud af, hvad uddannelsen egentlig kan bruges til. Vi må først finde ud af hvad vi vil og kan bruge faget til og ud fra dette rejse krav til undervisningen.

Vi må udforme en politik for studenternes umiddelbare interesser. På instituttet må vi bekæmpe den usolidariske opsplitning og individualisering, vi som studenter er underlagt. Bekæmpe de autoritære og undertrykkende sociale strukturer, instituttet er baseret på. Vi må forholde os til hinanden og organisere os på en sådan måde, at den usolidariske opsplitning kan overskrides så vi kan bekæmpe den undertrykkelse, der sker på faget. Det sker ved at vi står sammen. Og her er projektgrupperne et skridt i den rigtige retning. Vi må bekæmpe den materielle forringelse af vores studiebetingelser, der hele tiden sætter sig igennem som en konsekvens af den statslige udsultning af humaniora. Undervisningsholdene er blevet for

store, lokalemanglen gør at vi må rakke rundt fra matematisk til juridisk og tilbage igen. Og noget så elementært som lokaler, hvor grupper kan arbejde, eksisterer ikke på instituttet. Trykfaciliteter og papir står overhovedet ikke i noget forhold til de eksisterende behov. Konsekvensen er, at vi skal bruge vores i forvejen elendige SU til selv at finansiere undervisningsmateriale etc. Kampen for flere bevillinger må osse føres som en kamp for opfyldelsen af disse behov, men samtidig er det vigtigt, at vi osse stiller krav til de eksisterende bevillinger og fysiske muligheder på instituttet. Her er kampen for at få opfyldt gruppernes behov for lokaler en begyndelse, som foreløbig har stillet sig som mål at overtage det store læserum over kantine. Men det er kun en begyndelse. Vi må gøre op med vores angst for at komme til at sætte en finger på de gule arkitektoniske vægge og for at forstyrre instituttets daglige ro og orden.

Mange studenter lever i social elendighed: Ågerpriser på dårlige kælderværelser, husvildhed for nogle, ågerrente på studielån osv. Det er vanskeligt at føre en bred kamp, fordi der stadig er en stor forskel på vore sociale vilkår og fordi der ikke er brugt store ressourcer på at organisere denne kamp. Selv om det i de kommende år er nødvendigt at kæmpe for en forbedring af disse områder og samtidig udøve en samfundskritik, afhænger denne kamp ikke kun af os selv. Vi må ud over de uddannelsessøgendes række for at gøre modstanden slagkraftig. Hvilke muligheder har vi for at imødegå den stigende elendighed og samtidig nedbryde brede befolkningsgruppers forståelige mistillid overfor studenterne?

Alle aktiviteter må bedømmes på deres resultater. Og resultater må ikke forveksles med gode eksamens karakterer. Resultater må kunne anvendes. For en stor del af humaniora har forskningens resultater været en ideologisk praksis på alle niveauer i skolesystemet. En bestemt historieopfattelse er blevet udbredt og er især blevet kritiseret af fagbevægelsen, gennem kritikken af skolebøgerne, der ikke indeholder arbejderklassens historie, dens kampe og kampbetingelser. Dette er et område, hvor kritiske historiestuderende må fremkomme med resultater.

På grund af vores isolerthed som studenter og fordi vi er bestemt til at varetage borgerskabets interesser er det ikke lige til at ændre disse forhold. Gennem eksamenssystemet tvinges vi til indbyrdes konkurrence, til at hemmeligholde vores arbejde, vi tvinges ind i opsplitning og tvinges

30

til at føre vores private interessekamp for gode stillinger osv. På den måde skal det forhindre, at vi behandler emner, der ligger udenfor pensum. At dette alligevel har været muligt, forsøger statsmagtens repræsentanter at råde bod på gennem disciplinering af studieindhold. For at modgå disse tendenser må vi udfolde kritisk aktivitet på fagene, ikke blot sluge lektien rådt, men kræve projektarbejde i samarbejde med andre befolkningsgrupper, som det forsøges praktiseret på RUC, som det er forsøgt i Ålborg og i Århus, først gennem de fagkritiske arbejdsmlj.ørapporter og rapporten om arbejdsretten, senere gennem samarbejde om den nye arbejdsmlj.ølov, og gennem solidaritetsarbejde.

Den væsentlige grund til, at københavnske arbejdspladser støttede de andetårsstuderende på RUC var netop, at RUC-studerende på flere områder havde støttet arbejderne i deres kampe og havde kæmpet hårdt for at få indført den arbejdsmlj.øvdannelse, der senere blev slagtet. Også fra arbejdere andre steder indkom der solidaritetserklæringer, både fra Århus og Ålborg. Som et andet eksempel lavede nogle 1.årsstuderende på AUC et projekt om strejken på Uniprint, hvor uniprintarbejderne mødte op og sagde god for opgaven på trods af himelfaldne censorer og lærere. Disse eksempler viser klart, at det direkte samarbejde, ved en videre udbygning rummer mulighed for, at studenterne på principielle sager kan opnå støtte fra arbejdspladser og fagforeninger.

3. Den 10.9 bedyrede lærerne på plenum at der ikke var tale om nogen kanonfødestrategi. Alle får eksamen, der er ingen der skal slægtes, fik vi at vide. Og allerede tre uger efter har vi fire håndfaste eksempler på at kanonfødestrategien begynder at feje studenter bort fra faget: Vi har set tre lærere lukke deres hold og afvise studenter der ønskede at få undervisning. Det drejer sig om Peter Sørensen, Erik Christiansen og Bjarne Frederiksen. Vi må pointere, at lærerne ikke udenom holdene kan træffe beslutning om at lukke et hold ved f.eks. 20 eller 30! Endvidere har studienævnet nægtet os at give den minimale sikkerhed for projektgrupperne, som plenum med overvældende flertal gik ind for. Man skal være meget naiv eller direkte reaktionær for ikke at se, hvilken vej vinden blæser: Frald og dumpninger i et sådant omfang at de klatskillinger der i øjeblikket

31

er til undervisning, mageligt kan skræres yderligere ned de næste år, for at opretholde undervisningen for den håndfuld studenter der er tilbage.

Kampen mod adgangsbegrænsning og arbejdsløshed starter med andre ord ikke først engang til efteråret. Det er nu vi må kridte skoene og rejse en faglig solidaritet. Kravet til lærerne og løftet til hinanden må være, at alle sku får de skide eksaminer. Det forudsætter en stærk organisering på holdene, på årgangene. Her må vi rejse diskussionerne, forpligtede hinanden som gruppe og som årgang og vise hinanden, at vi bakker op i en kamp for at fastholde folk på faget. Det må nødvendigvis være en kollektiv kamp og parolen må være: Enten går alle til undervisning og eksamen eller også er der ingen der gør det! Den kamp vindes ikke uden konfrontationer - med de sorte lærere og de sorte studenter. Det er til den konfrontation vi må styrke os nu.

Men kampen drejer sig ikke bare om at få eksamen. Hvilke eksaminer og hvilket historiestudie vil vi kæmpe for? Vi ved at lærerne åbent går med planer om at forvandle 50 assistenttimer til 5 fastansatte stillinger. For totalt at cementere det næsten i enhver sammenhæng ubrugelige studium. Vi har set hvordan bevillingssituationen bruges til at tvinge forkl til de mest latterlige undervisningsudbud. Det er politisk altafgørende at vi ikke lader os terrorisere ind under et udlevet lærerkorps, men enten i tilknytning til undervisningen eller selvstændigt formulerer vores arbejdsinteresser, sprænger studiets akademiske og borgerlige rammer og aktivt forsøger at forbinde arbejderklassens interesser med vores arbejde. Og det er også forudsætningen for nogensinde at føre en kamp for flere bevillinger til sejr. Vil arbejderklassen bakke op bag flere bevillinger til Dal-lerup eller til et historiestudium, der alment har til opgave at fortrænge arbejderklassens erfaringer.

I forlængelse af den vurdering vi her har lagt frem, må det betyde, at fagudvalget fungerer som studentereplenum's forretningsudvalg, og herunder som studentearlamentarikernes baggrundsgruppe. Endvidere: I vores forhold til studienævnet, må vi føre den politik, at vore studenterrepræsentanters holdning i nævnet skal diskuteres på studenterplenum inden beslutninger træffes. Med andre ord vi vil fortsat praktisere basisdemokratiet på instituttet som modtræk til statens afdemokra-

tisering.

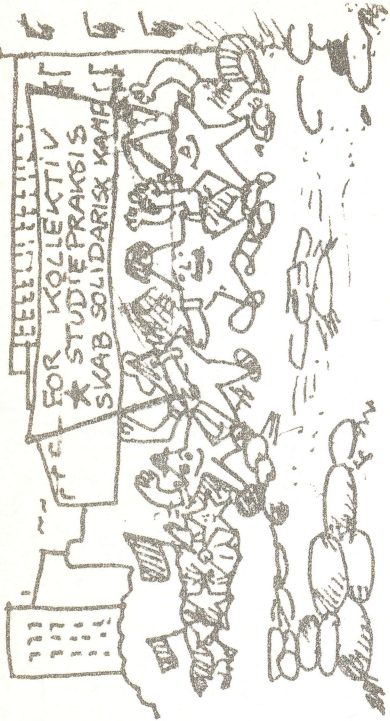
Det mest nærliggende lige i øjeblikket er at forsøge at danne en enhed på humaniora, hvor alle er ramt af nedskæringerne. Men enheden denne gang må ikke stå og falde med om vi sejrer i bevillingskampen eller i kampen om parlamentarisk indflydelse. Efter aktionerne i 1975, hvor 5000 studenter på Århus Universitet stod sammen, og samme antal året senere støttede RUC-studenterne, er organiseringen blandt studenterne ikke styrket kvalitativt. Derfor må en sådan organisering opbygges nu. Ellers vil vi ikke kunne kæmpe kontinuerligt i de følgende år, men blot samle os en gang hvert forår, når fuglene synger.

Det må konkretiseres hvad kampen står om, hvis vi skal regne med bredere støtte. Derfor bliver det nødvendigt at føre dette frem blandt uddannelsessøgende og i offentligheden, det er således vigtigt, at vi ikke kun tænker på vores egen organisering, men fører diskussions- og kamptemaer videre ud, på humaniora, på uddannelserne overhovedet og videre udover de uddannelsessøgendes rækker.

Men igen: Vi må præcisere, at en politik, der rækker ud over vore egne rækker til andre samfundsgrupper, ikke har nogen værdi før vi - gennem vores organisering og arbejde i projektgrupper - helt klart viser, at det ikke er en hellig kamp for uddannelserne. Det er også en indholdsmæssig kamp - en kamp for studenterdefinerede projekter, mod universitetets isolation i sammenfundet. Og dette gøres kun gennem projektarbejder, der i deres form og indhold rækker ud til andre samfundsgrupper.

FAGKRITISK AKTIONSLISTE.

FAGFRONTEN FOR DANSK

DET KAPITALISTISKE SAMFUND ER I KRISE.
HUMANIORA ER OGSÅ I KRISE.
DE TO KRISEER HAR NOGET MED HINANDEN AT GØRE:

Penge er knappe. Staten søger at skære ned. Og 'man' skærer altid der, hvor det gør mindst ondt - for den borgerlige statsmagt selv. Det gør ikke ondt på statsmagten at skære på det humanistiske fakultets muligheder for at udføre et fagkritisk, politisk bevidst arbejde. Derfor kan man opretholde nedskæringerne her og alligevel bedyre sin åh så gode vilje til at ville styrke 'solidaritet' og 'fællesskab'. Men statsens solidaritet går i retning af den betrængte kapital - og dens fællesskab er et fællesskab med de betrængte kapitalejere - og hver gang den demonstrerer sin solidaritet og sin trang til fællesskab er de eneste som slutter op et højtråbende desperat småborgerskab.

Den borgerlige politik, som statsmagten fører, støttes på universiteterne bl.a. i konsistorium af de officielle repræsentanter for de fire andre fakulteter. Disse kan lettere end humaniora identificere sig med de stærke samfundsmæssige kræfter, som står bag den.

Man søger at ramme kritikken indirekte ved at forringe eksistensvilkårene for de fag og fagområder, hvor den kritiske aktivitet står stærkest. Det er dem den borgerlige stat har mindst brug for - som den bedst kan spare på.

FAGFRONTEN FOR DANSK OG FAGKRITISK FRONT, ÅRHUS UNIVERSITET NÆGTER AT ACCEPTERE DENNE TILSLØREDE POLITISKE REPRESSION. FAGFRONTEN NÆGTER AT ACCEPTERE YDERLIGERE FORRINGELSER I STUDENTER OG LÆRERES MULIGHEDER FOR AT UDFØRE ET FORSKNINGS- OG UNDERVISNINGSSARBEJDE I ALLIANCE MED DELE AF DE STATSLIGE LØNARBEJDERE OG DELE AF DEN DANSKE ARBEJDERKLASSE OG I DISSE GRUPPERS INTERESSE.

Tværtimod vil fagfronten aktivt søge at styrke et sådant arbejde på alle de niveauer, hvor det foregår - på faget som helhed, på årgange og på de enkelte hold. Vi vil arbejde for at overgrebenes disciplinerende virkninger ikke bliver realitet - for at forhindre frafald og for at understøtte og udbygge solidarisk-socialistiske arbejds- og socialsammenhænge på faget og på fakultetet.

FOR STYRKELSE AF EN SOLIDARISK ARBEJDSAMMENHÆNG
IMOD STATSMAGTENS OG UNIVERSITETSUREDAKTATIETS SPLITTELSESFORSØG
FOR UDBYGNING AF EN FORSKNING OG UNDERVISNING I ALLIANCE MED DELE AF ARBEJDERKLASSEN
FOR EN SOCIALISTISK UDDANNELSES- OG KULTURPOLITIK

Hvorfor ikke boykot ?

Der er situationer, hvor en kamp 'til den bitre ende' kan nytte. Hvor en boykot ville være det eneste rigtige middel. Men det er ikke sådan en situation, vi står i nu. Vi bliver ikke udsat for en direkte, men for en indirekte politisk repression. Ikke som da RUC-studerne blev forsøgt knægtet, eller som da undervisningsministeren i foråret 1975 forsøgte at gennemtrumfe en ny bekendtgørelse om assistentansættelse. Det betyder bl.a. at i det omfang et politisk angreb gennemføres i økonomiske former (salamitaktikken) bliver det vanskeligere at mobilisere en bred fælles front imod det, såvel internt på humaniora, som i forhold til eventuelle allianceparternes støtte i kampen. Og at netop en bred samlet front mod reaktionen på og uden for universitetet er nødvendig, hvis kampen skal føres til sejr, skulle de sidste 2-3 års kamp for øgede ressourcer til humaniora til fulde have dokumenteret.

Vi har - påny! - erfaret at i en isoleret parlamentarisk kamp er de reaktionære kræfter på og uden for universitetet i øjeblikket alt for stærke til at vi alene eller på det eksisterende spinkle alliancegrundlag reelt kan gennemvinge blot ændringer i resourcefordelingen på universitetet. Der eksisterer således reelt ingen chancer for igennem etableringen af et politisk pres at få ændret væsentligt ved situationen.

Selv om vi forsæt skal kæmpe for øgede bevillinger er det vigtigste i situationen imidlertid ikke om humaniora i Århus får 900.000 kr. eller 1.2. mill. kr. mere eller mindre. Det vigtigste er om der trods nedskæringerne alligevel bliver udført et kritisk arbejde efter de retningslinjer som studenterne afstikker. Kun hvis spæredillen får sit resultat at kritikken forstærkes, har det stærke borgerskab nået sit egentlige, politiske mål.

MEN VI KAN FORHINDRE AT DETTE SKER !!

Det kan vi gøre ved at udbygge og forstærke den aktivitet, hvis væsentlige indhold er fagkritisk - ved at udbygge og forstærke mulighederne for et solidarisk arbejde i disse sammenhænge.

DETTE BETYDER IKKE AT VI IKKE SKAL AKTIONERE

Men det betyder, at vi skal undgå at føre nederlagspolitik ved at aktionere til den bitre ende på krav, som vi godt ved vi ikke får opfyldt. Vi må tænke i tidsbegrænsede aktioner. Og vi må tænke i aktioner som primært skal vække opmærksomhed for vores sag - agitatoriske aktioner. Vores chance for en sejr på lidt længere sigt ligger kun i at vi får succes med at opbygge de nødvendige kampalliancer med de anti-kapitalistiske og socialistiske bevægelser uden for universitetet, hvis interesser vi deler. Aktuelt er dette kampgrundlag imidlertid for spinkelet.

Vi må også søge at underbygge sådanne aktioner igennem et løbende arbejde, og igennem en permanent diskussion omkring de problemer og medde mennesker, som alliancenedvigheden inddrager.

Vi må diskutere om og arbejde med: UDVIKLINGEN AF EN SOCIALISTISK KULTUR OG UDDANNESESPOLITIK, med uddannelses- og erhvervsproblemer, med kritik af den borgerlige forskning og uddannelse, med aktionsarbejde og aktionsforskning, med de 16-19 åriges specielle uddannelses- og erhvervsproblemer.

FOR AKTIONER - IMOD AKTIV STUDIESTREJKE NU - IMOD EN ISOLERET STUD.POLITIK.

Lad os drage lære af erfaringerne.

Det er ikke første gang den kritiske studenterbewægelse må se i øjnene, at den hidtidige kampvej ikke længere er farbar.

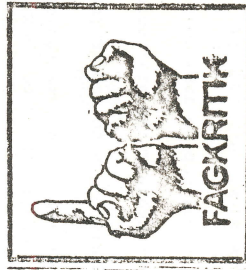
Således har studenterne på Nordisk tidligere forsøgt undervisningsboykot som kampform. Det var i 1970, da studenterne boykottede 2.delsundervisningen i protest mod den bevillingsmæssige udsultning. Boykotten gav ikke flere bevillinger. Den medførte tværtimod, at ca. 50% af de 2.dels-studerende forlod faget.

Det er vigtigt, at vi lærer af erfaringerne fra denne aktion. Statsmagten søger at stoppe kritikken ved at ramme os på brødet. Og vi kan ikke på statsmagtens egne betingelser tvinge den til at give os det brød vi har brug for. Også fordi de reaktionære kræfter i øjeblikket og i en periode fremover vil være for stærke. Men vi kan forhindre dem i at stoppe kritikken og kampen.

Erfaringerne fra boykotten i 1970 og erfaringerne fra kampen mod styrelsesloven fik de kritiske studenter til at satse på udviklingen af fagkritikken. Dette førte til mange gode fagkritiske resultater, men også til en yderligere isolation af såvel de kæmpende som af den kamp de førte. Kampen i dag må føres sammen med andre anti-kapitalistiske og socialistiske grupper. Vi må fastholde dialektikken - gå på to ben. Vi må fremover satse både på det faglige (fagkritiske) arbejde og på aktionerne. Og vi må søge at finde de rette veje for en sammenbinding af disse to felter. Vores arbejde i den aktuelle situation må også forholde sig til de krav, som bare på lidt længere sigt bliver stillet til os. Vi må arbejde for, at en kamp imod adgangsbeholdning ikke blot bliver en kamp for bevarelsen af en række borgerlige frihedsprivilegier. Vi må arbejde for, at en kamp imod en disciplinerende registrering ikke bliver en kamp for studenter og læreres fortsatte illusionsfyldte selvtillid. Og vi må kæmpe for, at en kamp imod ændringer i studieindholdet samtidigt kan blive en kamp for ændringer i studiepraxis i arbejderklassens og dens allieredes interesse.

Alle disse ting er ikke selvfølgeligheder - specielt ikke på et borgerligt universitet.

FOR UDBYGNINGEN AF EN SOCIALISTISK FAGLIGHED
IMOD EN REAKTIONÆR FAGLIG SELVTILSTRÆKKELIGHED
FOR FRONTKAMP MOD REAKTIONEN
IMOD ISOLERET PRIVILEGIEKAMP

Hvad gør vi så nu ?

Undervisningen er gået i gang. Men på helt uacceptable betingelse. Lige meget hvad junta eller andre måtte få stillet på benene, så må vi konstatere, at de betingelser som forudsattes for at gennemføre et normalt studiearbejde ikke eksisterer. Og vi må endvidere konstatere, at sådanne betingelser heller ikke vil komme til eksistens så længe konsistorium og den borgerlige statsmagt bestemmer farten.

STUDIEORDNINGEN ER ALTSÅ BRUDT SAMMEN

36
Studenterne diskuterer i øjeblikket på årgange og hold, hvilke krav de ønsker at formulere til juntaen.

Fronten mener, at disse diskussioner må gå ud fra:
AT HOLDSTØRELSE PÅ FRA 40 TIL 90 ER TOTALT UACCEPTABLE
OG AT HOLDSTØRELSEN DERFOR MÅ NEDBRINGES.
AT NEDLÆGGE LØSEN AF EN RÆKKE STUDENTERFORESLÅDE FAG PÅ 2. DEL ER TØ-
TALT UACCEPTABEL

OG AT DISSE FAG MÅ GENOPRETTEDES OG GIVES DE NØDVENDIGE RESOURCER TIL
AT DE KAN FUNGERE.
AT BETINGELSERNE FOR AFLÆGGELSE AF EN NORMAL EXAMEN ER BORTFALDET
OG AT EN SÅDAN NORMAL EXAMEN FØLGELIG IKKE KAN KRÆVES AF STUDENTERNE.
HVIS OPFYLDELSEN AF DISSE KRÆV BETYDEDE, AT DER I STEDET FOR 11 ELLER
13 UGERS UNDERVISNING KUN KOMMER FEX. 7 ELLER 8 UGERS UNDERVISNING, SÅ
MÅ VI NØJES MED DET. DET ER JO I ØVRIGT LIGE PRÆCIS HVAD VI HELE TIDEN
HAR HÆVDET VILLE BLIVE RESULTATET AF STATENS OG KONSISTORIUMS HOVED-
LØSE POLITIK.

KONSEKVENSERNE AF NEDSKERINGERNE IKKE MÅ TILSLØRES PÅ DE STUDEREN-
DES BEKOSTNING

Fronten opfordrer hold og årgange til:

- at søge projekter iværksat, som inddrager erhvervsproblematikken, fagkritik-problemer, didaktiske problemer og studentpolitiske problemområder såsom interessekampens perspektiver og allianceproblemet.
 - at tænke i tidsbegrænsede, udadrettede aktionssammenhænge. I forhold til instituttets 'Åbent-Hus'-arrangement, i forhold til afholdelsen af en 'Humanioras Kampdag'. aktioner som samtidigt kan indgå som led i forsøgene på at sprænge en socialistisk institutionspolitik's snævre rammer.
 - at påbegynde et seriøst arbejde omkring allianceproblematikken sammen med de anti-kapitalistiske og socialistiske grupper uden for universitetet, i miljøarbejde, beboerarbejde etc., og at udføre dette arbejde som en del af virkeliggørelsen af vores mål om at opbygge nye socialistiske normer for vores fag.
- Fronten vil bidrage til styrkelsen af dette arbejde ikke blot gennem frontmedlemmernes deltagelse i holdarbejdet, men også igennem arrangementet af en række møder omkring flg. emner:

1. nyvurderinger og nyudviklinger indenfor det faglige arbejde (massekommunikation, texthistorie, videnskabsteori, didaktik)
2. erhvervsmuligheder og arbejdsløshed, beskæftigelsesstrategier.
3. studentpolitik og interessekamp.
4. allianceproblemet og den socialistiske institutionskamp.

Endvidere vil fronten søge at danne støttegrupper i forhold til de hold og årgange, hvor et sådant arbejde sættes i gang.

OG ENDLIG VIL FRONTEN SØGE IGennem udspil til de politiske diskussioner på hold og årgange at bidrage til en afklaring omkring de væsentlige politiske uenigheder i den aktuelle socialistiske institutions- og studenterkamp.

SOLIDARITET I AKTION OG ARBEJDE

FOR ET RØDT STUDIEÅR

6.10.76

FRONTHUSØKONOMIEN: Køb og ombygning af Mejlgade 53

a. Om den økonomiske situation

Som det er nævnt i sommer og i begyndelsen af semesteret, går indbetalingerne af andelspenge trægt og er kun nået op på 180.000. Det er i sig selv for dårligt, men giver akutte problemer, eftersom kreditterne i forbindelse med tidligere indkøb forfalder til betaling. Dersom betalingsbetingelserne ikke overholdes møder vi væsentligt forringede kreditmuligheder, også hos nye leverandører.

At ombygningen er blevet dyrere end først antaget er en følge af sommerens beslutninger, af den forlængede byggetid og af, at de oprindelige budgetter som følge af manglende oplysninger fra projekteringsgrupper undervurderede udgifterne. Som eksempel kan tages ventilation af værtshus og teaterum, jvf. bilag 1. Desuden har enkeltbudgetterne ikke rummet mulighed for at opstille alternativer med forskellige udgiftsniveauer.

Fordyrelsen af ombygningen fremgår mest umiddelbart af budgettets pkt. IV.4. Banklån II, som vi oprindeligt ikke regnede med skulle optages. Udover selve problemet med at hente lånet hjem, som måske ved enkeltpersoners kaudion, vil det belaste driften med 33-40.000 kr pr år. Om det bliver det største beløb afhænger jo af renten.

Af usikkerhedsmomenter i tilknytning til budgettet skal nævnes følgende sekvens: a) en forudsætning for byggetilladelsen er afklaring af eventuelle krav om parkeringspladser, b) af (a) følger tidspunktet for meddelelse af byggetilladelse, som er forudsætning for opnåelse af byggelån, c) en anden forudsætning for opnåelse af byggelån er beværterbevilling, d) og en tredje forudsætning er acceptable driftsbudgetter for de aktiviteter, der skal betale huslejen.

b. Indsamlingens mål

Målet for indsamlingen er 350.000, dvs. at der p. t. mangler 170.000. Det skulle derfor være indlysende, at anskaffelser, der har fronthuset som forudsætning må medtænke om andelskapitalen er i hus og om der trækkes på penge, der derved undrages og umuliggør opnåelse af de i alt 350.000.

Nogle af de ovenfor nævnte akutte betalingsproblemer er udskudt med korte lån, der følgelig ikke kan indgå i andelskapitalen. Et udbetalingsbudget fremgår i øvrigt af bilag 2.

Steffen Bjerre og Anne Marie Jelsbak

	budget	5.10.76	28.8. 15.9. 29.9.	disponeret pr.
1.000 kr.				
I.1. Udbetaling	100	100	100	100
2. Advokatsalær	20	20	20	20
II.1. Køkkeninventar	104	-	-	0,9
2. Værtshus inventar	20	-	-	-
3. kontor inventar	7	-	-	-
4. Øvrige inventar	15	8,5	13,5	15,8
5. Større værktøj	10	-	-	8,3
6. Bil	5	6	6	5
III.1. Film/teater	20	-	-	-
2. Fællesmateriale ^{a)}	90	51	55	58,9
3. El-nødbelysning ^{b)}	24	-	-	23,5
4. Brandvidner, -døre mv.	27	10	17,9	20,9
5. Elc)	35	-	11	12,5
6. Ventilation	40	-	-	-
7. Telefon	16	16	16	16
8. Sanitetsd)	70	-	22	25
9. Forhus, trappe mv.	17	-	-	-
10. Stue, mellemhus	25	-	-	-
11. Gård	10	-	-	-
12. Børnerum	16	-	-	-
13. Kontor	8	6,9	6,9	6,2
14. Byggekoordinering	14	-	-	2
15. Rentudgifter	45	-	-	-
16. Varme, el, vand, skat	30	-	-	-
UDGIFTER I ALT	768	218,4	268,3	315

IV.1. Andelshavere	350	120,7	140,7	160,2
2. Kreditforening	200	-	-	-
3. Banklån I	50	-	-	-
4. Banklån II	168	-	-	-
FINANCIERING I ALT	768	120,7	140,7	160,2

a) indbefatter mindre værktøj b) incl. 2.000 i lån c) incl. 8.000 løn
d) incl. 20.000 løn.

Madregnskabet i Fronthuset.

Hele sommeren igennem har der fungeret en kreditordning for fronthusarbejdere vedr. mad og drikke. Jeg har ført regnskabet hver 14. dag og sat det op på opslagstavlen, hvorefter man har kunnet betale til mig eller madkassen. Det har altså fungeret som en udtalt appel til folks almindelige økonomiske fornøft (?): altså der skal penge til for at man kan blive ved med at fodre af. Der har været et nogenlunde konstant udestående på omkring 4000 kr. - op til august-september har jeg ikke ment, at man skulle være restriktiv, fordi mange ingen penge havde, men efter september er situationen blevet en anden: dels har folk fået penge, dels kommer de meget sjældnere. Mange regninger er, trods skriftlige opkrævninger til de største, ikke blevet betalt endnu. Endvidere er regnskabet blevet besværliggjort, dvs. det kræver endnu flere timers røvsvigt arbejde, fordi folk nu kun dukker op en gang om ugen eller en gang hver 14. dag. Jeg har derfor besluttet at gøre to ting: for det første bringer jeg her listen over de resterende ubetalte madregninger. De kan betales hver dag i fronthuset (til Mette eller Thyra). For det andet: DER BLIVER IKKE LÆNGERE YDET KREDIT TIL FRONTFOLK FOR MAD OG ØL! Dvs. at de frontgrupper, der nu kommer og arbejder en gang om ugen, de skal selv kontant betale, hver gang de tager en øl (3 kr) eller en vand (2 kr) eller mad (3 kr. morgenmad og 5 kr frokost).
Regninger:

Agnete Høyer: 24kr	Hanne Sole: 36	Karen Rønne: 25
Ansa: 25	Hannibal: 17	Katrin Hjort: 43
Anni: 18	Hans: 5	kell Winther: 10
Asger: 56	Hans J. Thomsen: 16	Kirsten Andersen: 33
Asger Bak: 42	Helle Gøtsche: 22	Kirsten Hørg: 15
Arne Kjør: 8	"enna Kjør: 34	Kirsten Rask: 8
Bent Nissen: 68	Hugo S. Nielsen: 138	Kirsten Skæstrup: 82
Bent Olsen: 3	Ilse Nørr: 5	Knud Mahler: 63
Bodil Hertzum: 29	Inger Thorup J.: 25	Lars Juhl: 53
Boj Bro: 10	Jens Wrik: 47	Lene V. Wielsen: 7
Bo S. Jensen: 5	Jens Sørensen: 29	Lisbeth H.: 16
Brita Foged: 14	Jens Blach: 5	Mariann Brandt: 51
Claus Karner: 81	Jette Sinkjær: 13	Niels Olav: 5
Carsten Sønder: 106	John Vester: 67	Niels Chr.: 9
Charlotte Rørdam: 14	Johs. Sørensen: 56	Peer Mikkelsen: 163
Conny Kutzizoff: 5	Jørgen Steen: 5	Per Krogger: 153
Erik poort: 20	Jørgen Hegasvad: 17	Peer E. Sørensen: 89
Erik Sloth: 19	Jørgen Carlsen: 14	Per Jauert: 19
Gitte: 3		Peter Brinch: 42

Feter "ejer": 19 Sven Fenger: 5 Torben Schmidt: 62
 Preben H.: 23 Søren Nipper: 8 Tove: 5
 Solveig Chr.: 15 Taffy "ag": 35 Troels W.: 30
 Steffen Hartje: 18 Tine Spang Olsen: 14 Willy: 25

Nogen af tallene kan synes ubetydelige, men de tæller selvfølgelig med. Derudover vil nogen blive præsenteret for et større tal, når de betaler, fordi de sidste 14 dage ikke er medregnet i ovenstående, men det blir de i de næste par dage.

Der er stadig kreditordning for nægtene og for bajser, der er hver dag i fronthuset.

OBS: Frontbiller!

Frontbilen kan kun lånes til privat kørsel (transport, flytning) om aftenen efter 17.00 og om søndagen, dvs. udenfor arbejdsviden i fronthuset. Bestilling sker til 192255 i fronthuset.

Mette Risak

Styringsgrupper i FRONTHUSET

Følgende grupper er blevet nedsatte til igangsætning og indkøring af fronthuset daglige drift. Grupperne er dog kun foreløbig nedsatte, og derfor opregner vi ikke personsammensætningen, men nøjles med at angive kontaktadresse. Der vil senere fra alle grupper fremkomme oplæg til diskussion af den endelige styring og drift af fronthuset.

Værtshusgruppen:

Hans Christensen
 Haslehøjvej 23
 8210 Århus V tlf. 15 74 50

Børnegruppen:

Mette Risak
 Mejlgade 82 A III
 8000 Århus C tlf. 13 97 28

Finn Grønbæk
 Nygade 9
 8000 Århus C tlf. 13 98 64

Steffen Bjerre
 Skjoldsgade 1
 8260 Viby J tlf. 11 26 87

Arrangementsgr.:

Arne Kjær
 Frodesgade 11
 8260 Viby J tlf. 14 65 08

Trykkergruppen:

Bent Nissen
 Mejlgade 82 A IV
 8000 Århus C tlf. 13 14 51

Byggegruppen:

Steffen Bjerre
 Carsten Schmidt
 Anne Marie Jelsbak
 Thyra Jacobsen
 Christian Hjorth
 Boj Bro
 Aksel Sørensen
 Mogens Herskind

Træffes i
 fronthuset
 tlf. 19 22 55

Fagtryk:

Ole Frydensberg
Lollandsgade 23
8000 Århus C tlf. 12 01 62

Fagkritiske Aktiviteter:

Mogens Hegnsvad
Ivar Huitfeldtsvej 72
8200 Århus N tlf. 10 20 88

AU's sekretariat:

H.C.Lund
Mejlgade 46
8000 Århus C

Koo-gruppen: træffes, kontaktes i fronthuset, tlf. 19 22 55
(består af rep. fra ovennævnte grupper)

MUSOC

SOCIALISTISKE
FÆLLES-SANGE

VIL DU VÆRE MED!!!

"MUSOC"-sangbogen er nu udkommet, men dermed er arbejdet ikke sluttet.

Hensigten med "MUSOC" er ikke, at man samler en flok mere eller mindre tilfældige socialistiske sange i en lille pæn bog, som man kan hive frem fra sine hylder ved "højtidelige" lejligheder, som f.eks. 1. maj.

"MUSOC" SKAL BRUGES - OG UDVIKLES AF BRUGERNE!!!

Derfor er enhver bruger politisk forpligtet til at holde øjne og ører åbne og videregive ideer og materialer.

Hvis du ellers har kritikker/forbedringsforslag af den allerede eksisterende sangbog, vil det være hensigtsmæssigt, at de indløber inden arbejdet med genoptryk sættes i værk omkr. 6. okt.

Konkret m.h.t. organiseringen af det fremtidige arbejde har FAGTRYKS sangbogs-gruppe nedsat følgende arbejds-grupper:

1. Tekstproduktions-gruppen
kommer især til at fungere i forbindelse m. aktioner, således at den selv tager init. til aktuelle tekster, og tager imod bestilling ved akut behov.
2. Nodeskrivnings-gruppen
3. Illustrations-gruppen
skal ikke kun fungere ad hoc, men løbende indsamle materiale og tage initiativ til nytænkning inden for området.
4. Fortekst-gruppen
5. Båndproduktions-gruppen
påtog sig ansvaret for snarlig prøveproduktion af bånd, og videre undersøgelse af de tekniske forhold.

et eksempel på

kamp og aktiv solidaritet

NULPOLITIKKEN ER GENNEVHULLET

Porcelænsstrejken er slut. Porcelænsarbejderne har vundet en overvældende sejr og har vist vejen for gennemhulning af arbejdsgivernes nulpolitik og regeringens såkaldte "indkomstpolitik". Sejren kom bl. a. i hus pga. et landsomfattende støtt arbejde, der muliggjorde, at porcelænsarbejderne i det mindste kunne holde lidt af skindet på næsen.

Også på Institut for Statskundskab er der blevet samlet ind (endda et ganske pænt beløb). Det er derfor på sin plads kort at redegøre for strejkestøttarbejdet her på instituttet.

STØTTEARBEJDET KAN IKKE STÅ ALENE

De praktiske ting (tilvejebringelse af materiale, trykning etc) i forbindelse med indsamlingen har været varetaget af Arbejderkontaktgruppen St/Sa. Sammen med en række lignende grupper på andre institutter indgår arbejderkontakten i Aktionsfonden, der er et centralt organ for alt støttarbejde på u-niversitetet. Aktionsfonden arbejder tæt sammen med Socialistisk Arbejder Klub (SAK) der er en organisering af arbejdere på tværsocialistisk basis.

Hele dette støttesystem er således "permanent". Det betyder dog ikke, at der foretages indsamling og støttarbejde hele tiden. En forudsætning for at sætte et støttarbejde igang er nemlig, at der kommer en henvendelse fra de aktionerende arbejdere, der ønsker støtte. Det er ligeledes en selvfølge, at intet materiale (mærkat, plakat o. l.) sælges eller uddeles uden først at være blevet godkendt af arbejderne selv. Det er desuden udelukkende de aktionerendes egne løbesedler, der uddeles.

Arbejdet foregår altså fuldt og helt på de aktionerende arbejderes egne præmisser og derved undgås forsøg på at slå parti- eller organisationspolitisk mønt af støttarbejdet.

Når støttesystemet på universitetet er "permanent", så skyldes det ikke mindst, at vi betragter det som en nødvendighed her. Studenter er nemlig særdeles u-vante med at beskæftige sig konkret med arbejdskampe og forholdet til arbejderne i det hele taget. Det er derfor vigtigt ikke alene at åbne studenternes øjne, medens en arbejderkamp løber, men også at opsamle og sprede de erfaringer vi får gennem dette arbejde. Gennem diskussion og kritik kan vi så lære af de fejl, vi begår undervejs, samtidig med at andre måske kan drage nytte af vores erfaringer. Derved bliver vi i stand til at bringe hele problemet om forholdet "arbejdere-studenter" "ned på jorden".

6. Opsøgnings-gruppen

er endnu ikke bemandet, da vi er uafklarede på hvilke krav vi stiller, hvor "bred" opsøgningen skal være, og hvilke udvælgelseskriterier vi skal gå frem efter.

7. Styling/koordination/sekretariat

søger for løbende check og kommunikation, holder ugentlige møder, åbne for alle, og vil være på Fagtryk-kontoret døgnet rundt v. aktuelle spidsbelastninger.

ALTA - VIL DU VÆRE MED -

enten direkte i en af grupperne - eller v. at videregive ideer/kritikker så kom/ring

hver onsdag kl. 19.30 på Katrinebjergvej 65, tlf. 168885 eller skriv

FAGTRYKS sangbogsgruppe, postbox 1120, 8200 Århus N.

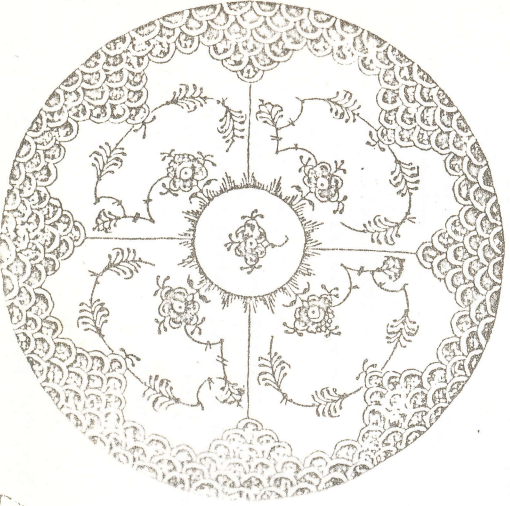
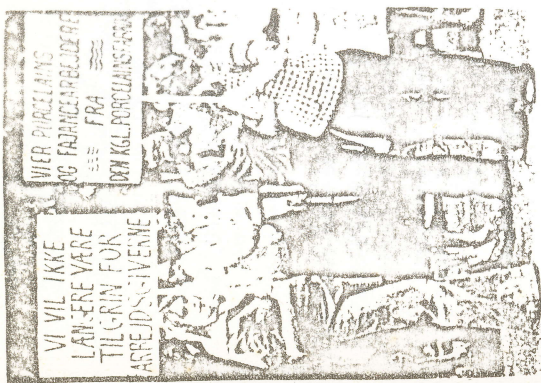
FAGTRYKS sangbogs-gruppe
styrings-gruppen

Brita, Leif og Lis.

Der ligger også en vigtig funktion i, at studenter her på instituttet lærer at tænke og diskutere politisk, se arbejderkampe i deres sammenhæng med den politiske og økonomiske udvikling og i deres forhold til udviklingstendensen på disse områder. En tilfældig støttegruppe, der blot varetager indsamlingsfunktionen og derefter nedlægger sig selv, må lade disse ting ligge. Konsekvenserne heraf bliver: 1) studenters forhold til strejker bliver reduceret til et spørgsmål om 5 eller 10 kr. Strejkens indhold og perspektiv diskuteres ikke pga. den manglende varetagelse af offentlighedsfunktionen under og efter strejken, 2) hver gang et støttearbejde skal sættes i gang står man på bar bund, uden kontakter og med ringe mulighed for at drage nytte af en tidligere erfaringsopsamling og -bearbejdning, da en sådan sandsynligvis ikke vil finde sted. Med andre ord, en række "børnesygdomme" skal overvindes hver gang. Derfor har Arbejderkontaktgruppen påtaget sig den opgave at fungere som et forum, der ikke alene tager sig af det praktiske støttearbejde, men også opsamler erfaringer fra dette arbejde og formidler disse til andre grupper på og uden for instituttet. Det er disse erfaringer, der skal danne grundlaget for en bedre forståelse mellem arbejdere og studenter. Derfor kan støttearbejdet ikke stå alene. Og derfor handler dette nummer af SB om porcelænsstrejken.

PORCELÆNSSTREJKEN - OGSÅ EN KAMP MOD DET FAGRETILISE SYSTEM

Den 13-uger lange strejke på den Kgl. Porcelænsfabrik resulterede i en næsten total sejr for porcelænsarbejderne. Deres krav var 3 mill. kr mere om året og de fik 2,7. Arbejdsgivernes første tilbud var på 600.000 kr. Heroverfor står imidlertid en bod på 3,3 mill. kr, som arbejderne er blevet idømt af Klasedømstolen - eller Arbejdsretten - som nogle foretrækker at kalde den. Desuden udgør den tabte arbejdsfortjeneste ca 20 mill. kr. Fabrikens produktionsstab er opgjort til 40 mill. kr. Men hvor Dansk Arbejdsgiverforening helt lovligt kan bevilge støtte til mindst 7-8 mill. kr. til den Kgl. Porcelænsfabrik, ja så har man via Arbejdsretten søgt at illegalisere den støtte, der er givet fra visse fagforeninger til porcelænsarbejderne. Typisk er det også, at mens porcelænsstrejken blev erklæret "ulovlig", ja så er det fuldt lovligt, når Arbejdsgiverforeningen som modtræk truer med lock-out af op til 40.000 arbejdere, et træk man åbenbart mente nødvendigt, da det traditionelle middel "fristilling af arbejdet" (= fyring af de strejkende) var temmelig virksomsløst i dette tilfælde, p. gr. a. arbejdets særlige karakter. Arbejdsrettens system af "klasseregler" kriminaliserer arbejdersolidariteten, mens arbejdsgiverne kan fremvise deres støtte til virksomheden åbenlyst uden risiko for retsforfølgelse og bod.

TAK FOR STØTTEN TIL VORES KAMP PÅ DEN KONGELIGE PORELÆNSFABRIK

Alligevel har denne strejke vist, at arbejdersolidariteten kan føre en kamp til sejr. Ikke alene fik porcelænsarbejderne opfyldt en række økonomiske krav, men arbejdsgiverne frafaldt også bodskravene fra 26. august og fremefter, samt opgav at gøre organisationsansvar gældende over for Keramisk Forbund og dets afdelinger.

STREJKENS POLITISKE BETYDNING

Den massive støtte var med til at gøre sejren mulig. Under strejken har nogle fagforeningsledere og politiske repræsentanter søgt at sætte det ene eller det andet perspektiv på strejken. Det har man selvfølgelig lov til. Man skal blot holde sig for øje den fare, der derved ligger for at aflede strejkens primære formål og derved skabe splittelse og opløsning såvel blandt de strejkende som i støttearbejdet. Man må nemlig ikke overse, at det vigtige i denne strejke ikke har været, hvilket prædikat, der kunne hæftes på, men at strejken blev ført til sejr. Det er heri, at strejken har fået sin politiske betydning.

ARBEJDERKONTAKTGRUPPE
Statskundskab og Samfundsfag

Strejken fra dag til dag.

Øversigt.

19. maj:

Malerne på d. kgl. stiller lønkrav på 31,51 kr i timen som gennemsnitsløn. 125 af 480 har under 26 kr på akkord. Lødselen afviser totalt.

4. juni:

Malerne rejser kravet igen, og demonstrerer udenfor fabrikken efter fyraften. Malerne nedsætter et forhandlingsudvalg.

17. juni:

Ledelsen tilbyder 600.000 kr. Kravet på 31,51 kr vil koste 1,2 mill. Ledelsens tilbud er betinget af tre ting:

- 1) Det må ikke have afsmittende virkning på andre lavtlønsgrupper.
- 2) Tillidsmandsaftalerne skal forringes.
- 3) DA skal godkende tilbuddet.

Malerne nedlagde arbejdet og gik i demonstration fra fabrikken til udstillingslokalerne på Amagertorv.

18. juni:

Arbejdermøder blandt de andre faggrupper, hvor det besluttes at nedlægge arbejdet i solidaritet med malerdamerne.

De andre lavtlønsgrupper rejser også krav, så de samlede krav nu er på 3 mill. kr. Ialt 1260 (incl. HK) har nu nedlagt arbejdet.

22. juni:

Arbejderne vælger en strejkekomité sammensat af alle faggrupperne. Afstemningen om fortsat strejke viser overvældende flertal. Strejkekomiteen består af 13 personer (fire kvinder og ni mænd.)

Tillidsmandsgruppen består fortsat, men de har ingen mandat til at forhandle løn.

24. juni:

Forberedende møde i arbejdsretten, som pålægger de strejkende at genoptage arbejdet. Arbejderne demonstrerer udenfor arbejdsretten.

28. juni:

Demonstration fra fabrikken til salgslokalerne. Personalet

i salgslokalerne nedlagde arbejdet fra middag, men genoptog det dagen efter.

1. juli:

Arbejderne bliver idømt bod i arbejdsretten; imens demonstrerer arbejderne udenfor.

Boden for ufaglærte blev i perioden 17.-24. juni 8,75 kr i timen og 10,25 kr i timen i perioden 24. juni - 1. juli. For faglærte blev boden henholdsvis 10,50 og 12,00 kr i timen.

7. juli:

Arbejderne går i demonstration fra fabrikken til salgslokalerne. Støttekomiteer begynder i større omfang at skyde op. Morgenmødet viser stadig overvældende flertal for fortsat strejke.

9. juli - 2. august:

To fra strejkekomiteen rejser rundt i landet og orienterer om strejken. Bl.a. i Århus, Odense og Ålborg. Forhandlinger mellem DA og Keramisk Forbund.

2. august:

Ferien er forbi. Ledelsen på den Kgl. tilbyder nu, efter forhandlingerne med Keramisk Forbund, tilsammen 900.000 kr. Arbejdernes krav er stadig 3 mill. kr.

Ledelsens "tilbud" blev forkastet med overvældende flertal. Fortsat strejke.

"Tilbuddet" ville betyde valgfrihed mellem akkordløn eller en timeløn på 28,30 kr, hvis man har 3 års anciennitet.

Konflikten har foreløbig kostet virksomheden et produktions-tab på 15 - 20 mill. kr.

4. august:

Porcelainsarbejderne bliver for tredje gang slået for arbejdsretten, hvor arbejdet bliver erklæret "frit" samtidig med at man pålægger arbejderne at genoptage arbejdet. Demonstration foran arbejdsretten.

Bryggeriarbejdernes Fagforening bevilliger 7.000 kr til de strejkende.

DA vil nu slåbe Fagforeninger der støtter de strejkende, for arbejdsretten under påberåelse af "fredspligten". Samtidig støtter DA fabrikkens ledelse økonomisk med penge fra arbejder-

50
giversnes kampfond (som er på 6 - 800 mill. kr.).

6. august:

Fællesorganisationen i Ålborg truer med at støtte økonomisk hvis ledelsen ikke bøjer sig.

9. august:

200 københavnske tillidsmænd opfordrer på et tillidsmandsmøde "landets fagforeninger til at støtte strejken ved at bevillige penge til de strejkende."

12. august:

Solidaritetsdemonstration for porcelainsarbejderne. 10.000 mødte op, deriblandt mange arbejdspladser, der nedlagde arbejdet for at deltage. Demonstrationen gik til Dansk Arbejds-giverforenings kontorer.

Solidaritetsmøde i Århus hvor ca. 500 mødte op. Fællesorganisationen overrakte 1000 kr.

16. august:

Vognmandsforretningen 3 X 34 påtager sig strejkeramt arbejde.

26. august:

Solidaritetsfest i Brøndbyhallen, 2000 deltager.

31. august:

Samtlige strejkende modtager trusselsbreve fra DA. I brevene står der at de strejkende skal betale hver ca. 826 kr. Dette beløb svarer til boden fra d. 17. juni til d. 1. juli.

1. september:

Soldaterne er kommet ud af skyttehullerne. Ingeniørkompagniet på Farum Kaserne støtter porcelainsarbejderne økonomisk.

2. September:

Forhandlingerne mellem DA og Keramisk Forbund genoptages.

3. September:

DA og Keramisk Forbund har forhandlet sig frem til en forligsskitse.

Skitsens indhold er:

En fast timeløn på 29,30. Efter 3 års anciennitet kan man få 30,00 kr.

Skitsen giver kun til malerdamerne, ikke til de andre lavt-

51
lønsmråder.

Efter diskussion beslutter man, at udskyde afstemningen til mandag den 6. september.

6. september:

På et morgenmøde besluttede arbejderne med stor majoritet at fortsætte strejken. (679 stemmer imod 315).

8. september:

Direktør Fogh Pedersen snakker om at flytte en del af fabrikken til Hjørring.

9. september:

Da truer med lockout og har sendt første konfliktvarsel til L0. Lockouten er vendt mod Keramisk Forbunds medlemmer, men der bliver muligvis tale om udvidelse af lockouten.

10. september:

Told og skattemyndighederne overvejer at beslaglægge en del af den sum på 3,1 mill. kr der indtil nu er indsamlet til porcelainsarbejderne.

13. september:

Den centrale støttekomité holder national solidaritetsdag. Møde kl. 13⁰⁰ med tillidsfolk fra hele landet. Kl. 15⁰⁰ stor demonstration.

14. september:

DA beslutter at afsende 2. varsel om lockout.

16. september:

De strejkende vedtager med 684 stemmer imod 257 at genoptage arbejdet efter der er indgået forlig mellem DA og L0. Forliget giver arbejderne 2,7 mill. kr af de 3 mill. de havde krævet. Ifølge forliget kan malerne efter 1 1/2 års ansættelse vælge mellem akkord og timeløn, hvor timelønnen vil være 30,50 kr plus 60 øre i dyrtidsportion. Begyndelseslønnen er uændret 24,80 kr i timen. Efter tre måneder stiger lønnen til 26,05 kr incl. de 50 øre forliget giver i arbejdsbestemte tillæg. Efter et års anciennitet udgør timelønnen for malere 27,70 kr i timen, mens næsten alle andre arbejdere på fabrikken, der ikke udfører oplæringsarbejde, vil have en timeløn på 30,50 kr i timen allerede efter tre måneders ansættelse.

00 00 00 0 08 10

Konflikten har kostet virksomheden ca. 40 mill. i produktions-
 tab, hvoraf de får 3 - 8 mill. kr dækket hos DA, Arbejderne
 skylder 3,3 mill. i bod, ligesom de hver har haft 15-20.000
 kr i tabt arbejdsfortjeneste. Ialt ca. 21 mill. kr. Heraf er
 der indkommet ca. 4 mill. kr i indsamlinger.

ARBEJDERKONTAKTGRUPPEN
 Statskundskab og Samfundsfag

De ovenstående indlæg fra Arbejderkontakt-
 gruppen st./sa. er alle hentet fra Samfunds-
 faglig Bulletin nr. 10, 1976.

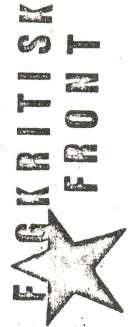
GODT GJORT KAMMERATER !

DE STUDERENDE PÅ ÅRHUS UNIVERSITET, HANDELSHØJSKOLEN OG DEN SOCIALE
 HØJSKOLE OG ANDRE UDDANNELSESTEDER HAR SPYTTET GODT I KASSEN TIL DE
 STREJKENDE PÅ DEN KONGELIGE PORCELAINSFABRIK,
 HER ER NOGLE TØRRE TAL :

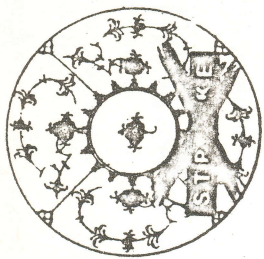
- INDSAMLET VED INDSAMLINGSBORDENE CA. 25.000
- BIDRAG FRA FÆLLESRÅDETS KASSE 12.000
- AKTIONSFONDSAKTIVES SALG AF PAPTALLERKENER CA. 4.000
- BIDRAG FRA AKTIONSFONDENS GIROKONTO 2.000
- BIDRAG FRA AKTIV GRUPPE 2.500

IALT CA. 45.500 KR., DET ER SGU GODT KLARET.

**FRONTENS
 AKTIONSFOND**

GIRO 6 28 66 66

STREJKEN SLUT MEN...

Efter 13 ugers ARBEJDSKAMP går vi nu i arbejde på et POSITIVT RESULTAT.
 LAVTLØNS-PROBLEMERNE på Den Kongelige Porcelainsfabrik er nu FORTID.

Vi har gennem vor kamp og med Jeres støtte vist ARBEJDSGIVERNE, at det ikke
 nytter at føre NUL-POLITIK overfor den ARBEJDENDE BEFOLKNING.

Vi har for vore LAVTLØNS-OMRÅDER opnået ca. 3 mill. kr. i LØNFORBEDRINGER -
 MEN -

Vi har sat over 25 mill. kr. til under konflikten. 1200 ARBEJDERE HAR HVER MISTET
 omkring 18.000 kr. i TABT ARBEJDSFORTJENESTE. Dertil kommer 3.300 kr. i BOD
 for HVER ENKELT.

**EN BØN TIL JER ALLE:
 STADIG BRUG FOR HJÆLP!**

Selv om konflikten er overstået HAR VI STADIG BRUG FOR JERES HJÆLP et stykke
 tid endnu. Det varer 3 - 4 uger inden vi får udbetalt NORMAL LØN.

Vi beder Jer hjælpe os med at dække noget af vort tab på 25 mill. kr.

Foreløbig er der samlet 4 millioner kr. ind til os over hele landet.

DERFOR OPFORDRER VI JER TIL AT FORTSÆTTE INDSAMLINGEN....

Dansk Arbejdsgiverforening har meddelt, at den vil fravige kravet om at indbringe
 Keramisk Forbund og de tre fagforeninger for Arbejdsretten.

Vi er derfor overbeviste om, at de FAGFORENINGER og FORBUND, som har støttet
 os, heller ikke vil blive afkrævet bod af Dansk Arbejdsgiverforening.

POSTGIROKONTO 5 22 02 70, Støttekomiteén f. arbejderne på Den Kgl. Porcelainsfabrik.

STREJKE-STØTTEKOMITEEN & TILLIDSMANDSGRUPPEN

Telf.: (01) GODTHÅB 69 10.

Et uddelingsblad der handler om:

DE MANGE FYRINGER PÅ GÖTE- BORG KEX (JUL. A. JØRGENSEN), EN ULOVLIGT VALGT TILLIDSRE- PRÆSENTANT OG EN FAGFORE- NING DER SVIGTER SINE MEDLEMMERS INTERESSER

UDGIVER: Bageri og Biscuitarbejdernes
Arbejdsløshedsudvalg og aktivgruppe

EN SKÆNDEL.

Bageri- og Mølleriarbejdernes Fagforening i Århus (BMMF), har gennem det sidste års tid gjort sig fortjent til at bære betegnelsen: "fagbevægelsens skændsel". Hånd i hånd med ledelsen på Göteborg Kex (Jul.A.), har de efterhånden fået "udrenset" omkring 30 arbejdere, hvoraf de 7 ulovligt har fået frakendt deres uderstøttelse i 30 dage.

Kendsgerningerne er mange og sørgelige, blandt andet omtalt i en større del af pressen. Den pinlige affære starter for alvor i oktober 1975, hvor 18 damer afskediges på grund af produktionsindskrænkning. Da man atter udvider produktionen, nægter man at genansætte disse og ansætter i stedet folk fra andre fagforbund. Grunden var, at de fyrede havde klaget over en kollega, der især gjorde/gjør sig bemærket ved at have et intimt samarbejde med ledelsen. Nogle af de afskedige havde arbejdet på Jul.A. i op til 14 år. Deres mester (nu også afskediget) udtaler: "Jeg blev opstået en week-end af driftslederen og Irene Stoustrup. Ved denne lejlighed pressede de mig til at afskedige mange af de ansatte, bl.a. 7 maskinpassere. Blev de fyret, skulle alt nok blive godt på fabrikken, sagde man."

ARBEJDSFORMIDLINGEN INDRØMMER: "SORTILISTNING".

Vor lokale arbejdsformidling indrømmer i Århus Stiftstidende den 25.5.76, at man måtte gennemgå andre fags arbejdsløse, før virksomheden var tilfreds med dem, der kunne anvises til arbejde. Der er altså tale om gemen sortlistning af arbejdere. Beruftsverbot - tyske tilstande - er nu overtaget af Göteborg Kex/arbejdsformidlingen. Et konkret eksempel, der viser, at arbejdsformidlingen ensidigt arbejder på arbejdsgivernes præmisser. Og fagforeningen accepterer det hele - sørgeligt !

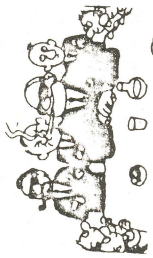
DEN "INTIME KOLLEGA" BLIVER TILLIDSREPRESENTANT.

I januar 1976 indkalder fagforeningen til stiftende klubmøde en lørdag eftermiddag. Tidspunkt og et manglende oplæg fra fagforeningens side gør, at kun 12 ud af 70 ansatte møder op. På mystisk vis vælges den "intime kollega" til klubformand. På mødet går den daværende tillidsrepræsentant pludselig uden varsel fra sit hverv. Fagforeningen påstår nu, at klubformanden (iflg. overenskomsten) også skal være tillidsrepræsentant, og Irene Stoustrup blev med et slag gjort til tillidsrepræsentant.

FAGFORENINGEN BRYDER SAMTLIGE REGLER FOR VALG AF TILLIDSREPRESENTANT.

Ved at anerkende Irene Stoustrup som tillidsrepræsentant bryder man samtlige overenskomstregler for valg af tillidsrepræsentant. Det blæser fagforeningen på. Men det gør de ansatte ikke. 38 arbejdere skriver under på en mistillids-

erklæring, der kræver den ulovligt valgte tillidsrepræsentants afgang. På trods af dette flertals krav udtaler fagforeningen sin fulde støtte til den "intime kollega" og afviser omvalg. Som yderligere provokation sender klubbestyrelsen/fagforeningen en skrivelse rundt, hvor man tvinger de ansatte - under trusler om fyringer - til at skrive sig på som medlem af klubben. På den måde fik man en skriftlig anerkendelse af klubformanden/tillidsrepræsentanten Irene Stoustrup.

FYRINGER PÅ GRUND AF FAGLIGT MØDE.

Som protest mod truslerne om fyringer og den ulovligt valgte tillidsrepræsentant forsøger flere af arbejderne at få afholdt et fagligt møde om disse ting. Driftlederen er dog hurtig og sender 5 damer ud i kantine, inden det hele når at udvikle sig. Efter en samtale med fagforeningen fyrer driftslederen 5 damer, men vil ikke give dem nogen afskedelsesgrund. Fagforeningen klarer den yderligere afstraffelse og idømmer de 5 damer karantæne, dvs. ingen understøttelse i 5 uger. Et perfekt samarbejde mellem arbejdsgriver og fagforening, i uskøn forening.

FLERE FYRINGER.

I juni kaldes de ansatte, der stadig vagrer sig ved at melde sig ind i klubben, enkeltvis til driftlederens kontor. Her udtales samstemmende, at man ikke kan melde sig ind i klubben, sålænge Irene Stoustrup sidder som ulovligt valgt tillidsrepræsentant/klubformand. Herefter fyres 2 af de ansatte med begrundelsen "samarbejdsvanskeligheder med det øvrige personale". En direkte usand begrundelse, en lille dum hævnakt. Da de 2 fyrede kommer i fagforeningen, spørges, om denne har godkendt fyringsgrunden. Ja, selvfølgelig ledighed, sagde kasseren. Dvs. karantæne. Til information den 9.7. indrømmer fagforeningen, at det er den der har krævet de 2 fyret, hvorefter den satte

den i karantæne. Efter at have refereret begivenhederne omkring Jul.A., skriver Information i en lederartikel d. 12.7.: "Alt dette fortæller i sig selv om den mest beskudte form for classesamarbejde, som findes - det samarbejde som arbejdsgriver og fagforening indgår hen over hovedet og - i bogstavelig forstand - bag ryggen af de ansatte med det åbenlyse formål at umyndiggøre dem". Desuden skriver Information: "Det bliver interessant at se, hvordan fagforeningen vil forklare det overfor arbejdsdirektoratet, som hele affæren nu er indanket for. Der er unægteligt et spring fra at blive fyret af sin fagforening til "selvforskyldt ledighed". Det vil osse blive interessant at se, hvordan medlemmerne af fagforeningen vil reagere, når detaljerne omkring afdelingsformand Leo Dyrnøse og forretningsfører Villy Simonsens parløb med ledelsen på fabrikken kommer frem i lyset".

SAMMENHOLD KAN STANDSE OVERGREBENE.

Vi ved, I har det svært på Jul.A. I ved, hvad der sker med folk, der har en selvstændig mening. I ser dagligt, hvordan ledelsen på Cöteborg Kex hensynsløst udnytter arbejdsledigheden, i et forsøg på at splitte sammenholdet arbejderne imellem, og i et forsøg på at presse lønnen ned på et uanstændigt niveau. Vi har set, hvordan vor "intime kollega", hånd i hånd med ledelsen, har for måt at skaffe sig af med sine modstandere. Fornyligt blev en af disse, på grov vis, fyret midt i sin ferie. Idag er Irene Stoustrup fungerende "linjeleder". Dette i sig selv siger noget om, hvad hun får ud af sit parløb med ledelsen. Ved siden af kan Irene Stoustrup besmykke sig med titlen "ulovligt valgt tillidsrepræsentant".

Vi er mange, der efterhånden er blevet ofre for en hensynsløs personalepolitik og en fagforening der simpelthen "dolker" sine medlemmer i ryggen. Vi opfordrer alle medlemmerne i BKM til at drage fagforeningsledelsen til ansvar for sine ugerninger. Mød op til generalforsamlingen i oktober og lad os i fællesskab forhindre, at du bliver den næste, der svigtes ell. ligefrem dolkes af vores svage og umulige fagforening. Lad os ændre vor svage fagforening til en stærk fagforening, der gør som den skal: varetage sine medlemmers interesser !!!!!

Strejken på Meatcut.

Køopskæringsfabrikken Meatcut i Ålborg ejes af andelslagteriernes salgsforening. Formanden for bestyrelsen er Esp. Sørensen, der også er formand for sammenslutningen af landbrugsarbejdsarbejdsgiverforeninger (SALA). På fabrikken var beskæftiget 90 kvinder og 60 mænd. 56 af mændene var slagtersvende, der var beskæftiget i opskæringsgen.

Arbejderne gik for 25. gang i år i strejke den 23. august fordi de skulle tvinges til at skære frossent kød på akkord. Dette er overenskomststridigt, og Slagteriarbejderforbundet kunne rent faktisk have indanket virksomheden for arbejdsretten, men gjorde det ikke. Arbejderne nægtede at skære under henvisning til sikkerheden og det umenneskelige i at arbejde med frossent kød i længere tid. Man ødelægger hænderne og det er umuligt at holde en akkord.

Allerede ugen forinden havde ledelsen fyret 6 mand, der nægtede at skære frossent kød, deriblandt én, der ikke var understøttelsesberettiget, så stemningen var i forvejen på kogepunktet.

Efter 2 dages strejke iværksatte de 56 strejkende slagtere en blokade af virksomheden. Blokaden blev effektiv, idet det lykkedes blokadevakterne at overtale alle lastbilchaufførerne til ikke at køre ind.

Arbejdernes krav var: genansættelse af de 6 fyrede, overholdelse af lokale aftaler, kødet skal være fri for is, ledelsen skal tilstræbe at arbejdere der ansættes får mindst 5 ugers arbejde af hensyn til understøttelsen. Endelig pegede de på at der sagtens kunne være arbejde til de 6 fyrede (officielt var de fyret p.gr. af arbejdsmangel), hvis tempoet sattes ned.

Den lokale fagforening forhandlede sig frem til et mæglingforslag. Men medens arbejderne holdt møde for at tage stilling til dette, kørte der kølevogne ind på virksomheden, hvorfor mødet naturligvis blev afbrudt og blokaden blev genoptaget. Næste dag skulle der så være et nyt forhandlingsmøde, men en halv time før dette blev de 56 fyret. Dagen efter blev virksomheden lukket og de resterende arbejdere blev sendt hjem p.gr. af manglende råvarer.

Senere kom et forhandlingstilbud fra arbejderne, hvori de bl.a. tilbød at dele arbejdet med de 6, der først var blevet fyret, dvs de tilbød ved lønmedgang selv at betale for at de 6 blev genansat, en ordning der ville have kostet 40 kr. pr. mand om dagen. Men fabrikken sagde nej. Der var noget der tydede på at ledelsen i virkeligheden ønskede fabrikken nedlagt. Hertil fik de i hvert fald god hjælp fra en anden koncern, Irma, der aftog 75% af Meatcuts produkter. Irma opsagde leveringsaftalen og begyndte at lægge produktionen ud til andre virksomheder.

Slagteriarbejderforbundets stilling til konflikten var, som sædvanlig for dette forbund, temmelig speget. På et møde mellem forbundet og SALA enedes man om, at de hjemsendte skulle genansættes sammen med enkelte af de 56 strejkende. Samtidig krævede arbejds-giverne et nyt og herhjemme ukendt akkordsystem indført, hvilket ville bevirke lønmedgang. Forbundsformand Toxsvard forelagde selv forslaget for arbejderne, og han

krævede at de hjemsendte, der egentlig var lockoutet og fik understøttelse, og som ikke var med i blokaden, at de skulle være med til at afgøre den. Det nægtede de 56 naturligvis at gå med til og boykottede afstemningen. Endelig kom det så frem at der var planer om at lukke virksomheden.

Under dette pres opgav arbejderne blokaden og der indledtes forhandlinger i København. Men der var ikke meget at forhandle om. Arbejdsgiverne fremlagde her et nyt diktat, der dekreterede genansættelse af 10 af de 56 strejkende. 10-15 kunne få ansættelse på en ny opskæringsvirksomhed åbnet af en tidligere mester fra Meatcut. Den har til huse i lokaler lejet af Irma og skal stå for leveringerne til Irma. På Meatcut starter man nu forfra. Alle lokalafgifter og overenskomster er annulleret. Ingen af problemerne er løst, end ikke lovet løst.

Arbejderne kunne altså ikke vinde denne kamp. Presset fra fagforeningen, fra familien (mange havde store familiemæssige og økonomiske problemer) var for stort. Solidaritetsarbejdet fik ikke tilstrækkeligt omfang, da alles øjne var rettet mod porcellansstrejken.

Men på trods af denne lussing har arbejderne ikke opgivet kampen. Iøvrigt har de lavet en klub, der skal virke for

- 1) hurtig information mellem branchens arbejdspladser.
- 2) at der dannes klubber på de forskellige arbejdspladser med det formål at få afskaffet akkordræset, et principielt krav som også er rejst af slagteriarbejderforbundet.
- 3) At holde alle i arbejde.
- 4) At gennemføre solidarisk løn
- 5) At bekæmpe den umenneskelige måde hvorpå slagterikapitalen - gennem sammenlægninger og rationaliseringer - knuser familiers eksistens i lokalområderne.
- 6) At det at være slagteriarbejder skal være et livsarbejde, og ikke en professionel sportspræstation for ungarbejdere.
- 7) At værke for en samling med andre brancher i byen. For en solidarisk kamp med andre arbejdere - for fælles krav.

Disse ting skriver de selv om i en avis de har lavet som en follow up til strejken. I denne avis giver de et glimrende billede af mange af de problemer der var på Meatcut og på slagterierne i det hele taget, og de fortæller om deres kamp og de erfaringer, de har fået.

Arbejderne er selysagt helt i knæ økonomisk for øjeblikket p.gr af strejken, og da det heller ikke er gratis at lave en avis, har aktionsfonden vedtaget at sende 2000 kr. ud fra den betragtning at det er vigtigt at støtte dette forsøg på at starte en organisering af kampen indenfor slagteribranchen, idet dårlig organisering og dårlig kontakt til andre slagterier og andre arbejdspladser løvrigt netop har været én af svaghederne ved de slagteristrejker vi har set de sidste år, bl.a. fordi man ikke har klubber på slagterierne. Dette kan være et skridt i retning af at gøre kampen mere slagkraftig.

PS. Meatoutarbejdernes avis "Modstand" kan købes gennem aktionsfonden.

Lige hjankomet fra en hel uges studietur til London, hvor vi har taget pulsen på den engelske klassekamp, vil vi i dette og det følgende nummer af FRONTBLADET forsøge at formidle nogle af de erfaringer, vi har indhentet fra England.

Det overordnede mål med turen var opsamling af yderligere materiale til vores projekt, 'Kampen mod indkomstpoltikken i England', som vi har arbejdet på hele foråret og sommeren. Vores arbejde har især samlet sig om de sidste 2 års udvikling, hvor konturerne af en mere slagkraftig indkomstpoltik har aftegnet sig, båret af Labour-partiet og fagforbundsaukratiet. Det som ikke lykkedes for den konservative regering i perioden 1970-74 er i hvert fald i moderat grad lykkedes for Labour siden. Da minnearbejderne som kulmination på flere års serier af militante strejker fejede de konservative og deres konfrontationspolitik af bordet, var mobiliseringen i den engelske arbejderklasse større end nogensinde siden krigen. Det har naturligvis været et hårdt arbejde for Labour-partiet at demobilisere arbejderklassen, men ved at erstatte konfrontationspolitikken med en social kontrakt med fagbureaukratiet om accept af lønstop, nedskæringer i socialsektoren osv., er det lykkedes for Labour at trække bundproppen ud af den vigtigste faktor for arbejdsmobiliseringen: koordinering på landsplan af strejker og demonstrationer gennem tillidsmandsgrupper og fagforbund. Der har i de sidste par år været massevis af strejker på samme grundlag som under Tory-regeringen, men det har været isolerede kampe på enkelte virksomheder eller endda enkelte afdelinger af større fabrikker. Det store spørgsmål er nu om en mobilisering kan opbygges og koordineres gennem tillidsmandsgrupper på trods af fagtoppen og Labours sociale kontrakt, eller om det lykkes for Labour at få tid til at tackle det egentlige problem i engelsk industri, den lave produktivitet.

Den konkrete politik foreligger allerede: individuelle bonusordninger i mineindustrien, statsstøtte til den betrængte bilindustri på betingelse af at arbejderne accepterer tempoopskruninger uden lønfremskud. Vi har derfor især koncentreret os om disse to brancher, der har stærke kamptraditioner.

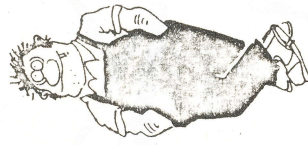
På turen har vi brugt tiden til interviews med folk indenfor venstrefløjsorganisationerne (deres bedømmelse af de politiske tilstande), især folk fra 'International Socialists', der er meget aktive omkring opbygningen af en stærk gulvorganisering (Rank and File Organisation), og omkring organisering af en 'Right to Work' - kampagne. Derudover samtaler med strejkekomiteer og arbejdere på bloka-

de vagter udenfor fabrikker. De fleste interviews, samtaler og møder har vi fyret af på bånd, som vi i øjeblikket arbejder på at få udskrevet og oversat. Desuden har vi hjemført godt 80 kg. brandvarmt skriftligt materiale (bøger, pjecer etc.), som vi skal have bearbejdet.

Kammeratlige hilsner

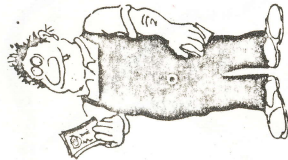
Aktionsfond-gruppen på Engelsk

Helle, Peer, Taffy, Arne, Lisbeth, Lis, Lis.

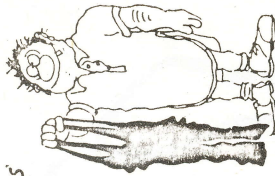

IF YOU WANT TO HELP US BEAT INFLATION YOU MUST DO EXACTLY AS WE SAY.

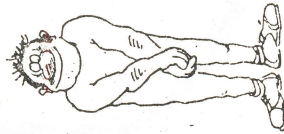
GIVE YOUR PAY BACK TO YOUR EMPLOYER.

ACCEPT CUTS IN YOUR SOCIAL SERVICES.

NO! YOU MUST MAKE MORE SACRIFICES TO SAVE THE NATION!!

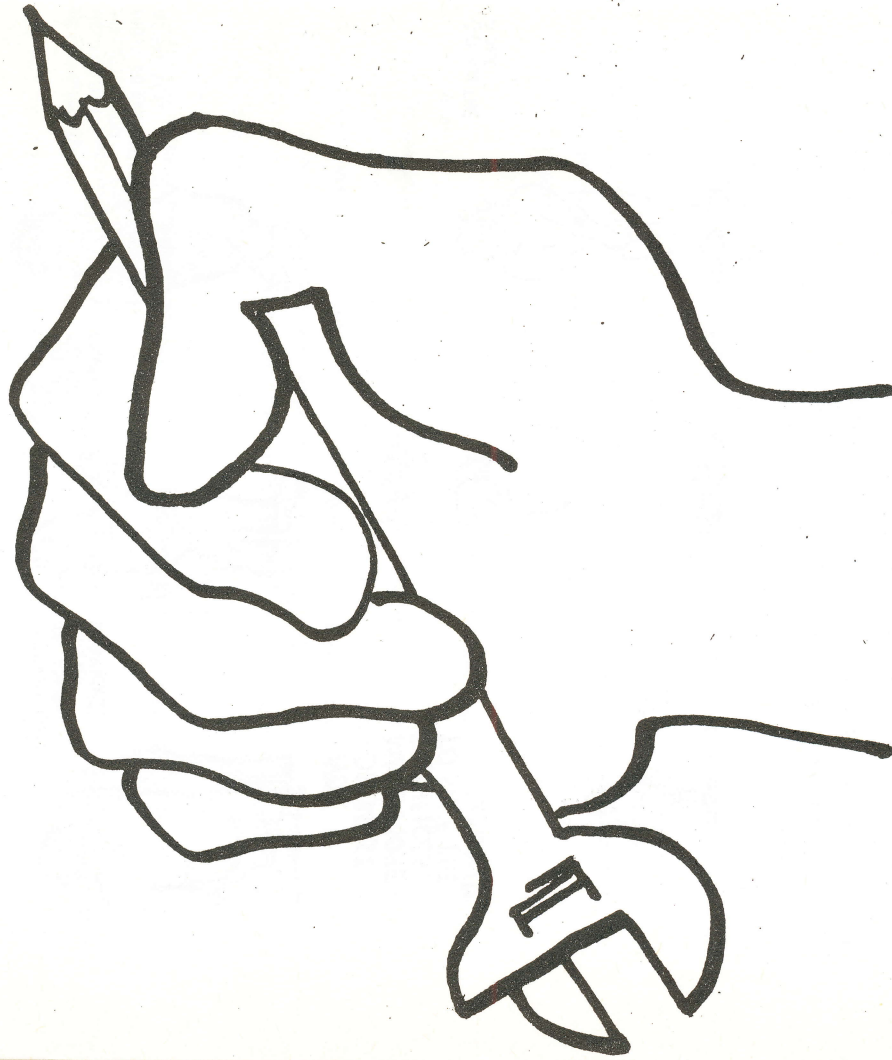
GO ON THE DOLE.

HAVE WE BEATEN INFLATION NOW?

AKTIONSFONDEN

- på RUC (red.)

63

HVAD ER AKTIONSFONDEN OG HVAD ER DENS FORMÅL ?

Aktionsfonden på RUC er en tværsocialistisk studentorganisation, som støtter arbejderklassens kampe økonomisk og politisk. Vi vil med denne støtte bidrage til at styrke arbejderklassens aktuelle kampe og på længere sigt kampen for socialismen i Danmark. Vi vil gennem denne støtte bevidstgøre de studerende om arbejderklassens kampe og udvikle et samarbejde mellem arbejdere og studerende med det formål, at de studerende konkret kan støtte arbejderklassen og på længere sigt blive en stabil alliancepartner i kampen for socialismen.

At aktionsfonden er en tværsocialistisk organisation betyder, at den er åben for alle socialister, som støtter Aktionsfondens formål og arbejde. Nogle af aktionsfondens medlemmer er således medlemmer af forskellige partier/organisationer, mens andre er uorganisarede. Det tværsocialistiske princip gælder endvidere i Aktionsfondens udadvendte arbejde, hvor vi således støtter og samarbejder med de fagligt og politisk aktive dele af arbejderklassen. Det afgørende i disse støtte- og samarbejdssituationer er derfor ikke partiskillelinjer, men hvordan folk konkret forholder sig. I en strejkesituation er det således ikke afgørende, om den bliver ledet af DKP'ere, SF'ere, VS'ere osv., men om denne strejke er udtryk for en kamplinje, som styrker arbejderklassen, om den er demokratisk organiseret, om kampen føres på de strejkende arbejderes præmisser osv. Om Aktionsfondens ståsted på venstrefløjten kan derfor kort og sammenfattende siges, at vi knytter an til grupperinger som på baggrund af den nuværende klassekampssituation med den reaktionære offensiv på alle samfundets områder og på trods af problemer og indbyrdes uenigheder arbejder for konkret, antikapitalistisk aktionsenhed - for en stærk socialistisk bevægelse.

At Aktionsfonden er en studentorganisation betyder, at vi er en organisation, der består af og henvender sig til studerende. Vi er imidlertid ikke nogen organisation, der henvender sig til alle studerende og hvis sigte udelukkende er den snævre, fagforeningsmæssige interessekamp omkring studerendes "løn- og arbejdsvilkår". Vi er i sagens natur heller ikke nogen primærorganisation og er derfor ikke forpligtet

65

til som organisation at have en mening om hvad som helst, til at have et politisk program, der omfatter alle samfundets områder. Vi er en politisk studentorganisation, der ser det som sin opgave at støtte og samarbejde med aktive arbejdere og i denne sammenhæng at agitere overfor andre studerende på RUC. Men udover dette solidaritetsperspektiv indeholder Aktionsfondens arbejde også et mere direkte socialistisk perspektiv i forhold til uddannelsessystemet. Det er nødvendigt for de socialistiske studerende at føre en uddannelsespolitisk kamp mod universitetsuddannelsernes borgerlige indhold og form, at udarbejde et konkret kampprogram for universiteterne og udvikle en mere langsigtet socialistisk uddannelsespolitik. En opgave som må løses med udgangspunkt i samarbejdet med de fagligt og politisk aktive dele af arbejderklassen, og en opgave, som samtidig peger på, hvor det er, at de socialistiske studerende spiller en vigtig rolle i den socialistiske bevægelse.

Om Aktionsfondens strejkestøttearbejde.

Aktionsfonden har i sin tidligere praksis vægtet arbejdskampe, der gik ud over rene lønkampe. Men i og med krisen og arbejdsgivernes angreb på arbejderklassens løn- og arbejdsforhold er lønkampene blevet centrale i den aktuelle klassekampssituation, fordi de retter sig mod borgerskabets og statsmagtens kriseoffensiv i form af indkomstpolitikken og derfor afgørende vigtige at støtte på linje med kampe mod classesamarbejdet, mod det fagrettslige system, mod det udemokratiske overenskomstsistem, mod overfald på tillidsrepræsentanter, for et bedre arbejds miljø og sidst men ikke mindst mod arbejdsløsheden. Af væsentlige arbejdskampe, som Aktionsfonden i løbet af de sidste par år har støttet eller deltaget i indsamlinger omkring, skal nævnes: strejken på Bellacentret, Uniprint, Sabroe ØB, Skråen, HT, Nilfisk, Storno, B&W (klub 4), Dadeko (Glostrup), Føtex (Kolding), Skjold Burne (Glostrup) - og helt aktuelt strejken på Den kongelige Porcelænsfabrik. Hvis borgerskabets offensiv skal tilbagevises og hvis en sådan tilbagevisning ikke skal forblive en ren defensiv kamp, men udvikles til en kamp for arbejderklassens magtovertagelse, så kræver det imidlertid en organiseret massebevægelse i arbejderklassen. Denne massebevægelse må udvikles af de aktuelle kampe, som retter sig mod borgerskabets kriseoffensiv. Aktionsfonden vil derfor støtte

alle initiativer, som peger i retning af en samling af disse kampe i en landsomfattende socialistisk bevægelse.

Om Aktionsfondens samarbejde med aktive arbejdere.

Aktionsfondens støtte til arbejderklassens kampe har, som allerede nævnt, ved siden af at kunne bidrage til at styrke disse også et andet politisk sigte. Herigennem forsøger vi at skabe kontakt til fagligt og politisk aktive arbejdspladser, fagforeninger eller arbejdspladsgrupper og etablere et kontinuerligt samarbejde. Dette samarbejde kan bestå af mange ting, f.eks. deltagelse i indsamlingsarbejde, i udarbejdelse af strejkebeskrivelser eller i et mere langsigtet, politisk analysearbejde. Analysearbejdet kan på den ene side knytte sig til de konkrete problemer som arbejderne står i, så som problemer omkring løn- og sikkerhedsforhold. På den anden side kan det være et arbejde omkring den aktuelle klassekampssituation eller forskellige dele af arbejderbevægelsens historie.

Hvad angår Aktionsfonden principper for dette kontinuerlige samarbejde, så er det allerede nævnt, at partiskillelinjer ikke er de afgørende for os, men hvad folk konkret står for. Samme grundholdning har vi, hvis det drejer sig om at forholde sig til en hel fagforening. Aktionsfonden mener således at arbejde indenfor fagforeninger er helt nødvendigt, men er samtidig klar over at i situationer hvor classesamarbejdet er dominerende i en fagforening må der også arbejdes f.eks. i anti-kapitalistiske grupper indenfor fagforeningen. Vi støtter på denne baggrund fagforeninger, hvor de fører en kamplinje. Indenfor områder, hvor fagforeningsledelsen står for en classesamarbejdslinje, støtter vi grupper, der arbejder for at fremme en kamplinje indenfor det pågældende område.

Om Aktionsfondens agitation overfor andre studerende.

Perspektivet i samarbejdet med aktive arbejdere er i forhold til universitetet at bevidstgøre de studerende om arbejderklassens kamp for herigennem politisk at målrette det projektarbejde, der laves på RUC. Igennem samarbejdet søger Aktionsfonden at kvalificere sig til at vinde flere og flere studerende for den socialistiske bevægelse og til at bidrage ved udformningen af en politik, der bringer de studerende ud af den sædvanlige akademikerpraksis. Uddannelsessystemet i dag er lig en fastholdelse af arbejdsdelingen mellem dem, der arbejder med hånd-

erne, og dem, der skulle arbejde med hovedet, og er derfor lig en fastholdelse af klasesamfundet. Det er klart, at der må skabes bedre muligheder for at flere arbejdere kan komme ind på universiteterne, men dette løser ikke problemet. Det er selve universitetsuddannelsernes borgerlige indhold og form, der må angribes. Aktionsfonden forsøger at påvirke projektarbejdet og diskussionerne og kampene omkring det politiske indhold i studierne, f.eks. ved afholdelse af seminarer, hvor kontakterne deltagere eller ved at afholde møder med arbejdere, som har været i strejke, og som Aktionsfonden økonomisk har støttet.

Det samarbejde, som det er muligt at etablere mellem arbejdere og studerende på nuværende tidspunkt, har også det perspektiv, at det kan blive begyndelsen til en fast alliance mellem socialistiske arbejdere og socialistiske studerende. Det er en alliance, som her og nu kan styrke bevægelser både i arbejderklassen og blandt studerende mod aktuelle overgreb, og som på længere sigt kan gøre de studerende til en stabil alliancepartner i kampen for socialismen.

KAMPEN PÅ UNIVERSITETET.

RUC-aktionen i foråret betød en midlertidig bremsning af reorganiseringen af studierne på RUC, og at den reaktionære offensiv mod de studerendes studiemuligheder blev trængt tilbage. Situationen på RUC er imidlertid nu den, at Det Eksterne Rektorat (DER) og lærerflertallet har udnyttet sommerferien, hvor studenterne ikke har været på centret til påny at gå i offensiven.

Statsmagten angriber venstrefløjten både blandt lærerne og de studerende over en bred front på RUC for at ødelægge de muligheder vi har for at lave socialistiske studier i arbejderklassens interesse. Det betyder for det første, at reorganiseringen for alvor skal sættes igennem især overfor de studerende. Denne reorganisering medfører en tvangsmæssig organisering af studierne, hvor det ikke længere er de studerende selv der fastlægger indholdet i deres projekter. Dette indhold skal nu i meget høj grad fastlægges af lærerne gennem semesterplanerne, som lægger helt faste rammer for studierne, og gennem kurserne. Den tværfaglighed som ellers har været kendetegnende for studierne på RUC skal nu nedbrydes gennem denne lærerstyring. Det betyder tilbagevendende til de traditionelle akademiske studieformer med døende lærere, der indterper det fag og de begreber de selv er oplært akademisk i, og som er højt hævet over det virkelige samfundsliv og ikke bidrager det mindste til at forstå det bedre.

Denne offensiv sættes ikke kun ind overfor basisuddannelserne men også overfor overbygningen. De tværfaglige overbygningstemaer forsøger man at smadre til fordel for fagopdelte institutter, som lærernes forskningsinteresser styrer og som studieenhederne skal indrettes efter, mens det tidligere har været omvendt. Sammen med de nye fagstudienævn, som skal bruges til at dreje og skærpe modulkravene i overbygningen og øge fagdisciplineringen, betyder dette et frontalt angreb på de studerendes muligheder for selvstændigt og kollektivt at organisere studierne.

Karakteren af statsmagtens offensiv mod RUC viser klart, at det er det socialistiske studiearbejde man vil til livs og det rammer naturligvis også Aktionsfondens arbejde. Aktionsfondens formål er at skabe kontakt til den bevidste og aktivt kæmpende del af arbejderklassen, og derigennem etablere et

samarbejde mellem denne del af arbejderklassen og de studerende der er organiseret og aktive i Aktionsfonden. Det er klart at hvis et sådant samarbejde skal have nogen som helst indflydelse på det fagligt, politiske arbejde på RUC må de studerende selv kunne bestemme indholdet og problemstillingerne i deres projektarbejde. Det er en nødvendig forudsætning for at arbejde med de problemstillinger som vores arbejdspladskontakter finder politisk relevante ud fra deres situation og forhold på arbejdspladserne, såvel som med de problemstillinger vi selv finder relevante ud fra de erfaringer vi har fra det udadvendte arbejde og ud fra den konkrete klassekampssituation, at dette arbejde ikke bliver venstrehåndsarbejde men danner grundlaget for det faglige og politiske projektarbejde. Det problemorienterede projektarbejde hvor de studerende selv planlægger og styrer deres arbejde betyder også at fondsmedlemmer til enhver tid kan nedtrappe projektarbejdet for f.eks. at deltage i en strejke eller i solidaritetssarbejde. Den meget tætte kontakt som vi dermed kan sikre vore kontakter på arbejdspladserne er nødvendig for at fastholde og udbygge de aktive og bevidste arbejderes indflydelse på Aktionsfondens faglige og politiske arbejde på RUC. Nu er det selvfølgelig ikke alt det arbejde, der forgår i Aktionsfonden der har direkte forbindelse med kontakterne på arbejdspladserne, og der kan selvfølgelig laves politisk relevant arbejde uden disse kontakter, men at det har afgørende betydning for Aktionsfondens arbejde og eksistensberettigelse skal der ikke være tvivl om. Det er derfor vigtigt at fastslå at de nuværende stramminger og overgreb betyder en yderligere forværring af Aktionsfondens og andre socialistiske studerendes muligheder for at lave et fagligt og politisk projektarbejde i arbejderklassens interesse. Hvordan forsøger statsmagten så at føre disse overgreb igennem? Det er klart at det er DER der fører an i offensiven, men DER ville være magtesløs hvis de ikke blev understøttet af det store flertal af lærerne. DER ville aldrig kunne gennemføre overgrebene og strammingerne hvis de ikke fik alle de nødvendige oplysninger om situationen på RUC fra disse lærere, og hvis de ikke havde disse lærere til at føre offensiven gennem hele bureaukratiet af styrende organer og forskellige studie og forskningsenheder. Det store flertal af lærerne nemlig aldrig reelt brudt med det akademiske fagindhold og

studieformerne, men har antaget en progressiv skikkelse som karrieremiddel. Og denne fastholden ved de traditionelle studieformer og fagdisciplineringen gælder ikke alene for de borgerlige lærere, men også for visse marxister. Man laver nemlig ikke socialistisk studiearbejde bare fordi man snakker om klasser og kapitalakkumulation uden at forholde sig til den konkrete klassekamp og uden at have forbindelse med en politisk praksis. Men det er klart at der indenfor lærergruppen må skelnes mellem de som aktivt understøtter DER og leverer oplysninger om hvad der foregår og så de halvprogressive lærere (som naturligvis også skal kritiseres) som reagerer hvis DER træder dem for meget over deres akademiske tær. I konkrete enkeltsager vil denne midtergruppe udgøre en mulig taktisk alliancepartner, men de socialistiske kræfters mål og intentioner er i grundlæggende modstrid med også disse læreres interesse i at opretholde deres akademiske positioner og de vil derfor ikke udgøre en stabil alliancepartner når det drejer sig om grundlæggende spørgsmål. Hele den offensiv som statsmagten, DER og lærerflertallet har sat ind i løbet af sommeren og som vil fortsætte til efteråret, vil uundgåeligt føre til konfrontationer med de studerende og de progressive lærere.

Kampen mod reorganiseringen, mod lærerstyringen, mod de obligatoriske kurser, mod fagensretningen osv. drejer sig generelt om at trænge DER tilbage og gøre dem uarbejdsdygtige ved at trænge de lærere der aktivt understøtter DER tilbage. De studerende må afsløre og bekæmpe fagchauvinisterne blandt lærerne og udvikle et samarbejde mellem de forskellige institutter så en ødelæggende fagdisciplinering undgås.

De vigtigste opgaver for de studerende i efteråret bliver for det første at bekæmpe de semesterplaner for basisuddannelserne, som lægger snævre rammer for studierne. For det andet at få ændret den lærerfordeling som er fastlagt for de to klynger indenfor SAM, der gør det umuligt for de studerende at opnå en politisk fornuftig vejledning. For det tredje at bekæmpe DER's kontrol med læreransættelserne så vi ikke kun får borgerlige fagegoistiske karrieremagere som vejledere. For det fjerde at kæmpe for fastholdelsen af de tværfaglige studieenheder, som er skabt omkring

overbygningstemaerne, og dermed bekæmpe den fagdisciplinerende og opsplittende institutstruktur. For det femte at gå ind i en kamp for et brugbart indhold i kursene. Vi må kæmpe for, at kurserne tager udgangspunkt i konkrete problemstillinger, som vi kan forholde os til, og at kurserne gennemføres på et plan der mulliggør at vi kan følge med i dem og bruge dem. I nationaløkonomi, f.eks., må vi kræve at vi snarere kontant beskæftiger os med regeringens indkomstpoltiske overgreb end at vi får hovedet fyldt med den borgerlige økonomis abstrakte teorier. Hvis denne kamp ikke kan gennemføres med held må vi overveje at boykotte de værste læreres kurser og følge kurserne i andre klynger eller eventuelt gennem selvstudium tillegne os den nødvendige viden. Kampen må føres gennem en effektiv basisorganisering af de studerende i husene, således at alle er informerede om den konkrete situation, og således at de studerende på husmøder kan få diskuteret de relevante sager igennem og beslutte eventuelle aktioner. Igennem en effektiv basisorganisering vil det også være muligt at trænge lærerstyringen tilbage ved at de studerende selv organiserer projektvalgene og studierne, og ved at de ældre studerende fungerer som vejledere for de nye studerende. Det er samtidig nødvendigt at have observatører i de styrende organer og hele bureaukratiet for at få kontrol med hvad DER og lærerne foretager sig så vi er klar til at gå i aktion. Dette kræver imidlertid, at der altid er nøje forbindelse mellem det bureaukratiske arbejde i de styrende organer og basisorganiseringen.

Hele denne kamp mod statsmagtens offensiv og for at fastholde mulighederne for et studie i arbejderklassens interesse må også have et perspektiv der rækker ud over den konkrete situation. Det drejer sig i denne kamp både om at give den allerede eksisterende kamp et socialistisk perspektiv og om at kæde kampen på uddannelsesstederne sammen med kampen på arbejdspladserne, i boligbevægelsen, i miljøbevægelsen, i det internationale solidaritetsarbejde osv.

Vi må allerede i de eksisterende kampe have det perspektiv, at universiteterne gøres til uddannelsessteder, der ikke er forbeholdt en lille elite, men åben for hele

dende befolkning og at uddannelserne ikke skal kædes sammen med privilegier eller opnåelse af bestemte samfundspositioner. Kun herigennem kan den opdeling der findes i vores samfund mellem dem der arbejder med hænderne og dem der arbejder udelukkende med hovedet nedbrydes.

Denne nedbrydning kan dog ikke foregå sådan som undervisningssystemet ser ud idag. Universiteterne, gymnasierne og skolerne er nemlig opbygget isoleret fra det øvrige samfund og al videns-tiltagelse sker uafhængigt af de problemer, der eksisterer ude i samfundet. Derfor er det helt afgørende, at vi ikke blot tager ud fra universiteterne, men at disse nedbrydes som isolerede institutioner og flyttes ud i den sociale sammenhæng, hvor problemerne er og hvor tingene skal forandres. Det betyder også, at det må være vores mål at skabe en sammenhæng mellem arbejde og uddannelse, og nedbryde de dele af undervisningssystemet der tjener som opbevaring inden man slippes ud i erhvervslivet. Dette er selvfølgelig nogle meget langsigtede perspektiver som først fuldt ud kan realiseres under socialismen, men vi må allerede nu i samarbejde med dele af arbejderklassen opstille realistiske krav, som vil betyde en begyndende nedbrydning af opdelingen mellem arbejde og uddannelse. Det kan f.eks. dreje sig om det, som de italienske arbejdere har fået gennemført i form af 150 timers undervisning om året betalt af arbejdsgiveren, og hvis indhold arbejderne selv bestemmer.

Aktionsfonden mener, at det er nødvendigt at disse perspektiver for kampen på uddannelsesstederne ikke glemmes i det samarbejde der skal gennemføres med aktive arbejdere, men at kampen gøres dobbelt, så den styrker kampen både på arbejdspladserne og på uddannelsesstederne for det er afgjort, at studentermassen alene på ingen måde er stærk nok til at modstå statsmagtens kommende overgreb. Kun i aktiv alliance med progressive dele af arbejderbevægelsen kan kampen udvides og gøres perspektirrig. Men kun hvis vi virkelig formår at kvalificere det arbejde der laves i samarbejde med arbejderbevægelsen kan vi gøre os håb om at denne alliance kan blive til virkelighed.

Det er sikkert, at hvis de forestående kampe og samarbejdet

med den aktive del af arbejderbevægelsen skal gennemføres med succes må de studerende organisere sig i en socialistisk front. En sådan front må have sit udgangspunkt i et politisk målrettet projektarbejde og må både have til opgave at organisere det udadvendte studiearbejde samtidig med at den påtager sig at udarbejde et uddannelsespolitisk program, og være drivende i de delkampe der skal føres på RUC mod de kommende overgreb

Det er Aktionsfondens hensigt at indgå i en sådan større front og sammen med andre studerende vil vi forsøge at styrke kontakten til aktive arbejdspladser, fagforeninger, klubber osv. som det første nødvendige skridt på vejen mod at politisere vore uddannelser og sammenkæde kampen mellem studerende og arbejderklassen til en fælles kamp.

AKTIONSFONDENS HISTORIE

Ideen om at oprette en fond blandt de studerende på RUC opstod i begyndelsen af 1973 i forbindelse med en Vietnamindsamling. Det havde vist sig at være et tidskravende arbejde at organisere indsamlinger i husene, og en del mennesker havde givet udtryk for, at de var interesseret i at indgå i arbejdet med at få stablet en permanent fond på benene. I marts 1973 blev Aktionsfonden stiftet med det primære formål at støtte overenskomststridige strejker. Samtidig skulle fonden være en organisation, der kunne samle de RUC-studerende om et udadvendt politisk arbejde og etablere et samarbejde mellem socialistiske arbejdere og studerende. Vi ville forsøge at få lov til at følge de strejker, som vi støttede, på nært hold for at gøre så mange erfaringer som muligt og opnå kontakter.

I fondens første leveår støttede vi to strejker indenfor Rør & Blikområdet, Neubert- og Herlevstrejken. Specielt den sidste kom til at betyde meget for organisationen, fordi vi blev godt modtaget og fik lov til at tage ud sammen med indsamlingsholdene. Efter konflikten udarbejdede vi sammen med nogle af de strejkende svende et papir, der opsummerede konflikten og uddrog de væsentlige erfaringer. Det blev starten på et tættere samarbejde med Rør- og Blikkenslagernes Fagforening i København. I slutningen af 1974 deltog vi i endnu en strejke, L&H-strejken på Bellacentret. Vi begyndte regelmæssigt at deltage i klubmøder, kurser i fagforeningen og i arbejdslederskoleudvalget, hvor vi støttede udgivelsen af et blad. Nogle aktive medlemmer blev involveret i sikkerhedsarbejdet med det resultat, at der blev dannet en projektgruppe under TEK-SAM i overbygningen, der beskæftigede sig med sundhedsmæssige og sikkerhedsmæssige problemer, som de blev formuleret af rør- og blikkerne.

Den gode kontakt til en progressiv fagforening gav enestående muligheder for at vi som studerende kunne komme til at udnytte vores arbejdskraft til fordel for fagforeningens medlemmer, ikke mindst ved at lave materiale, der kunne benyttes til kurser o.l. - bl.a. udarbejdede vi papirer om overenskomstsituationen 1974-75 og om arbejdslederskolearbejdet. Men samarbejdet kom til at give problemer i organisationen. Det lykkedes ikke

fonden at knytte varig kontakt med andre områder og med arbejdere med andre erfaringer. Det nære samarbejde med en enkelt fagforening betød i stigende grad, at de folk, som havde den tætteste kontakt til fagforeningen, underlagde sig den faglige og politiske linje, der herskede i denne. Resultatet var, at de politiske diskussioner internt i organisationen umuliggjordes, og underlæggelsen under fagforeningen forhindrede også en åben diskussion overfor de ikke aktive medlemmer. Organisationerne kom til at fungere isoleret i forhold til de ikke aktive medlemmer, og dermed kunne den kun vanskeligt udgøre et forum, der kunne politisere studenterne og få flere til at fungere aktivt udadtil.

I januar 1976 medførte dette at Aktionsfondens aktive medlemmer skiltes, idet cirka halvdelen forlod organisationen - og tog kontakten til Rør&Blik med.

Siden da er der etableret nye kontakter, nye arbejdsgrupper er kommet op at stå og flere skal til at igang (herom senere). Samtidig er vi selvfølgelig fortsat med strejkestøtten. Vi har i foråret og sommeren støttet en række strejker på bl.a. Føtex, Skjold Burne, Dadeko, Nopa, Posten og Den kgl. Porcelainsfabrik, ligesom vi har afholdt møde på RUC med folk fra nogle af disse virksomheder.

AKTIONSFONDENS STRUKTUR.

Det væsentligste arbejde i Aktionsfonden foregår i arbejdsgrupperne. Det er her grundlaget for kvalificerede politiske diskussioner og stillingtagen til forskellige problemer udarbejdes. Arbejdsgrupperne beskæftiger sig både med langvarige, dybtgående studier, som ofte samtidig er projektarbejde, og med mere presserende opgaver, som f.eks. oplæg til strategimøder eller mødemøder om en strejke vi har støttet. Arbejdsgruppernes arbejdsområder fastlægges først og fremmest i samarbejde med de kontakter, vi har på arbejdspladserne, f.eks. vores værftsgruppe. Grupperne omkring disse kontakter er permanente og skal helst samtidig være projektarbejde for at kunne lave et kvalificeret stykke arbejde. Derudover opstiller de aktive medlemmer i Aktionsfonden selv forskellige arbejdsopgaver, som er politisk relevante i forhold til den konkrete klassekampssituation, og som evt. kan danne basis for et senere samarbejde med folk fra arbejdspladserne, som det f.eks. er tilfældet med vores gruppe omkring arbejdsgivernes nul-politik.

Arbejdsgrupperne fungerer desuden som indslusningssted for nye aktive medlemmer, og vi tilstræber derfor, at de i passende omfang består af både nye og gamle medlemmer. Før nye aktive medlemmer indsluses i arbejdsgrupperne forsøger vi at stable en møderække på benene, som skal give de nye aktive medlemmer mulighed for at blive informeret om og diskutere Aktionsfondens hidtidige politik og erfaringer. Arbejdsgruppen eller en del af denne kan indstille de nye aktive medlemmer til optagelse i Aktionsfondens strategimøde.

Disse strategimøder er det centrale politiske forum, hvor de overordnede politiske diskussioner tages op, og hvor retningslinierne for Aktionsfondens politik udstikkes indenfor de rammer, som er fastlagt af generalforsamlingen.

Strategimøderne behandler både resultaterne af de enkelte arbejdsgruppers arbejde og diskutere udviklingen i forhold til vores kontakter, til løbende strejker, til udviklingen på det uddannelsespolitiske område, især på RUC, mm.

Strategimøderne består af de aktive medlemmer og er selvstyperende. Optagelse af nye medlemmer sker som regel efter indstilling fra arbejdsgrupperne og uenigheder mht. optagelse af

gøres ved almindeligt flertal. Selvom et aktivt medlem ikke deltager i en arbejdsgruppe i en kort periode deltager vedkommende alligevel i strategimøderne. Strategimødet udpeger før den ordinære generalforsamling en aktionsgruppe på 3 personer samt to suppleanter, som indstilles til valg på generalforsamlingen. Et flertal af medlemmerne på strategimødet kan til enhver tid kræve nyvalg til aktionsgruppen, og hvis et sådant finder sted, skal der indkaldes til en ekstraordinær generalforsamling, som skal tage stilling til nyvalget.

Aktionsgruppen beslutter suverænt med hensyn til strejkestøtte og hastesager, hvor det er umuligt at indkalde strategimødet. Aktionsgruppen er desuden Aktionsfondens administrative organ, som udfører de opgaver, der er besluttet på strategimøderne, og arrangerer de praktiske opgaver i forbindelse med medlemsmøder, generalforsamlinger o.lign. Den ordinære generalforsamling afholdes i oktober måned hvert år, hvortil alle betalende medlemmer har adgang. På generalforsamlingen aflægges aktionsgruppen sammen med de øvrige aktive medlemmer beretning over det forløbne års arbejde. Efter diskussion af dette fastlægges generalforsamlingen i hovedtrækene den politiske linie for Aktionsfonden, som danner rammerne for det politiske arbejde og de beslutninger, som foretages af strategimøderne. Generalforsamlingen godkender eller forkaster som sagt også strategimødets valg af aktionsgruppe.

Mellem generalforsamlingerne holdes Aktionsfondens medlemmer løbende underrettet om de konkrete aktiviteter og om den politiske udvikling i Aktionsfonden gennem medlemsmøder. Medlemsmøderne afholdes især når der er ydet støtte til strejker eller på anden måde er bevilliget penge til arbejderklassens kamp. På disse møder er der som regel folk fra den arbejdsplads, vi har støttet til stede for at fortælle om deres aktion og arbejde. Medlemsmøder afholdes dog også, hvis en arbejdsgruppe er blevet færdig med et større stykke arbejde, eller omkring aktuelle spørgsmål i klassekampen og indenfor uddannelsessektoren.

AKTIONSFONDENS NUVÆRENDE ARBEJDE.

I den nuværende klassekampssituation retter arbejderklassens kamp sig først og fremmest mod borgerskabets og statsmagtens kriseoffensiv. I ly af kapitalismens krise forsøger den herskende klasse aktuelt et frontalt angreb på arbejderklassen i form af indkomstpoltik. Det er et angreb på løn- og arbejdsforhold, på de sociale reformer, på boligforhold, men det er også et angreb på arbejderklassens kampmuligheder, som forudsætning for denne indkomstpoltik overhovedet kan gennemføres. Via indskrænkninger i retten til at aktionere f.eks. ved angreb på blokadevåbnet, stækkelse af aktive fagforeninger og ved styrkelse af det fagretslige system, skal enhver modstand umuliggøres. Et af de vigtigste mål for arbejderklassen i den aktuelle klassekampssituation er derfor en tilbagevinding af indkomstpoltikken.

Hvis det skal lykkes må der imidlertid også ryddes op indenfor arbejderklassens egne rækker. Klasesamarbejdet mellem Arbejdsgiverforeningen, LO og statsmagten gør det netop muligt lettere at sætte ind overfor lønningerne og overfor aktive arbejdspladser og fagforeninger. LO accepterer rask væk det ene statslige overenskomstindgreb efter det andet og støtter ydermere et udemokratisk overenskomstsystem med forligsmandsinstitutionen, hovedaftale og sammenskædningsregler. Indkomstpoltikken accepteres også af LO. Indkomstpoltikken har bl.a. det mål at centralisere lønfastsættelsen, og dermed fratage de dele af arbejderklassen, oftest de mest politisk aktive, som gennem lønglidningen kæmper for en højere løn, kontrol-len over egne lønforhold.

Krisen betyder også en stor arbejdsløshed. Over 100.000 står idag uden arbejde. Borgerskabet benytter sig bevidst af arbejdsløsheden, fordi den skaber splittelse mellem arbejdende og arbejdsløse, med det resultat at arbejderklassens kampvilje svækkes. Derfor er kampen mod arbejdsløsheden og udviklingen af en stærk arbejdsløshedsbevægelse et afgørende mål.

Det er ud fra denne konkrete klassekampssituation, at vi, så vidt muligt i samarbejde med kontakter på arbejdspladserne, fastlægger Aktionsfondens arbejdsopgaver. Det er på denne baggrund vi har etableret en arbejdsgruppe om arbejdsloshedsnul-politik og overenskomstpoltik, som må siges at være det centrale spørgsmål i den nuværende klassekampssituation. Prioriteringen af arbejdsgrupper om værtsektoren og den grafiske branche hænger også sammen med krisens specielle gennemslag her og borgerskabets offensiv mod arbejderne styrkepositioner indenfor disse sektorer. Arbejderne på værft-

78

terne og på de grafiske virksomheder hører til den danske arbejderklasse, der har de største kamptraditioner og højeste kampniveau, og det er derfor meget vigtigt at borgerskabets offensiv bliver slået tilbage her. Det er ligeledes vigtigt, at der indenfor den mere "tunge" ende af arbejderklassen udvikles en kamplinie mod statsmagtens og borgerskabets lønstop- og indkomstpolitik. Derfor har vi fundet det relevant at nedsætte en arbejdsgruppe om HK-området, hvor der i den sidste tid har fundet en række arbejds- kampe sted.

Borgerskabets offensiv sætter ikke kun ind mod arbejderklassens løn- og arbejdsforhold, men også mod de sociale reformer og boligforholdene. I betragtning af boligens betydning for arbejderklassen og den reaktionære boligpolitik, som statsmagten fører som led i indkomstpoltikken, har vi fundet det relevant at foreslå en arbejdsgruppe om boligsektoren. Endelig betyder krisen som sagt en stor arbejdsløshed, som borgerskabet bevidst forsøger at udnytte. Vi mener derfor ikke alene at det er nødvendigt at beskæftige os med kampen mod arbejdsløsheden, som vi planlægger at gøre indenfor nulpolitikgruppen, men også at se på hvordan arbejdsgiverne udnytter arbejdsformidlingen, og hvordan arbejderklassen kæmper for at få den tilbage til fagforeningerne.

Aktionsfondens nuværende arbejde bærer præg af splittelsen med den anden fraktion. Arbejdsgrupperne er oprettet for nylig, samt er præget af arbejdskraftmangel pga. halveringen af Aktionsfondens aktive folk. Det der i det følgende bliver redegjort for er både de arbejdsgrupper, der er startet op, samt forslag til nye arbejdsopgaver indenfor områder, som i den aktuelle situation er politisk relevante at arbejde med som beskrevet overfor, og er desuden områder, hvor vi har knyttet en første kontakt til nogle arbejdere. Det betyder for nye medlemmer, at der i de allierede etablerede arbejdsgrupper er en mulighed for at kunne nå at komme med mere eller mindre fra starten. Derudover ligger der i de endnu ikke etablerede grupper en masse arbejde og venter på at blive lavet.

De arbejdsgrupper, som er igang i øjeblikket, foregår ved siden af andet projektarbejde. Det mener vi på længere sigt er en uholdbar arbejdsmåde, bl.a. fordi samarbejdet er ligeså tidskrævende som projektarbejde. Specielt i den nuværende situation, hvor der på RUC må arbejdes hårdt for at få opbygget en socialistisk front, mener vi det er nødvendigt at prioritere opbygningen af et samarbejde mellem arbejdere og studerende og dermed arbejdet i arbejdsgrupperne så me-

79

get, at dette arbejde bliver sammenfaldende med projektarbejdet. For OB-studerende kan alskens modulkrav vanskeliggøre, at en arbejdsgruppe under Aktionsfondens samtidig er projektarbejde og for basisstuderende stiller kurserne hindrende i vejen, men det er faktisk stadig muligt. Vi vil derfor opfordre evt. nye aktive medlemmer til at have dette in mente, når I nu læser om arbejdsgrupperne. De arbejdsgrupper, som vi har igang og som vi har foreslået, er selvfølgelig ikke de eneste relevante emner, som den nuværende klassekampssituation stiller. Vi er derfor naturligvis åbne overfor andre arbejdsopgaver og dermed oprettelse af nye arbejdsgrupper, som nye medlemmer vil foreslå.

a) Værftgruppen.

Værftgruppen har siden sin start haft flere møder med arbejdere fra forskellige danske værfter og i samarbejde med disse er der opstillet en række arbejdsopgaver, som vi er igang med. Specielt har vi et samarbejde med folk på Helsingør Værft om at undersøge dette værfts økonomiske situation og fremtidsudsigter. I denne forbindelse undersøger vi Lauridsen-koncernen (som ejer Helsingør Værft), rationaliseringsplaner, lige som vi i forbindelse med dette beskæftiger os med lønsystemer og lønforhold på de forskellige danske værfter. Derudover undersøges mere generelt værftskrisens baggrund og udvikling både herhjemme og internationalt.

Værftgruppen har endvidere et samarbejde igang med andre værftsanalysegrupper og organisationer. I dette samarbejde er der lavet en arbejdsdeling mellem grupperne, hvor vi specielt arbejder med nationale værftsstøtteordninger og de internationale forhandlinger om kapacitetsreduktioner, samt for Danmarks vedkommende de enkelte værftkapitalisters strategi for at komme igennem krisen.

I efteråret satser vi på at udvide værftgruppens arbejdsområde til også at omfatte sømænds og havnearbejderes forhold. Derved kommer vi til at dække hele søtransportsektoren, så der bliver baggrund for at foretage en samlet vurdering af udviklingen. En af opgaverne bliver at undersøge indførelsen af containertransport, som truer havnearbejderne på deres levebrød. En anden bliver sømændenes kamp mod overtrædelse af bemandingsregler, skibe under bekvemmelighedsflag osv.

Vi har kontakt med havnearbejdere i Århus og København med hvem der kan etableres et samarbejde omkring en undersøgelse af deres forhold.

Hvis du er interesseret i flere oplysninger kan du henvende dig til:

Per Westergård, hus 222, OB III, tlf. (03) 368970.

b) Nul-politikgruppen.

Denne gruppes arbejde er i sin begyndende fase, hvor arbejdet indtil nu har bestået i at indsamle materiale samt et forsøg på at stable et samarbejde på benene med nogle arbejdere. Vi har henvendt os til Socialistiske Postarbejdere, som er en gruppe der har været særdeles aktive bl.a. op til den kommende overenskomst, med det formål at villige støtte dem i dette arbejde. Vi gjorde kort rede for hvad vi mente et sådant samarbejde kunne bestå i, men endnu har vi ikke fået respons på vores henvendelse. Gruppens egentlige arbejde er således ikke startet og uden mangler vi arbejdskraft i gruppen, så vi er meget interesseret i at lukke nye folk ind som har været inddraget i diskussioner og/eller arbejde med nul-politikken. Her er kort vores oplæg til hvad samarbejdet med postarbejderne kunne bestå i:

De angreb, som i øjeblikket og i de sidste par år er foretaget mod arbejderklassen, er angreb på såvel løn- og arbejdsforhold som leveforhold. Det drejer sig om arbejdslovgivernes konsekvente nægtelse af lønforbedringer imellem overenskomsterne, forlængelse af overenskomsten i 75, tempoopkrøning, rationaliseringer m.m. Som et led i disse angreb bliver der fra statsmagtens side foretaget nedskæringer på områder som dagsinstitutioner, det sociale område, bolig sikring, EFG osv. Efter forlængelsen af overenskomsten i 75 kom Septemberforliget som et forsøg på en samlet plan til løsning af den aktuelle krise, med offentlige besparelser og en indkomstpoltisk løsning af overenskomsten i 77, som et led i denne samlede plan.

Arbejdet består således i at analysere konsekvenserne af disse angreb, samt at forsøge at klarlægge de forskellige initiativer, der er taget og bliver taget på det parlamentariske plan i forhold til overenskomsten i 77. I denne forbindelse mener vi at det er vigtigt at tage diskussionen op, om der ved de forskellige indgreb gribes fat om årsagerne til krisen og diskussionen om et socialistisk svar på krisen.

En af forudsætningerne for at alle disse angreb kan gå igennem er, at enhver opposition knuses. Dette sker gennem politiske

81
fyringer, opløsning af aktive sjak, arbejdsretten idømmer kæmpebod til strejkende arbejdere og militante fagforeninger og forbund, eksklusionstrusler, angrebene på Sømandenes forbund, smadrang af LLO, kineser- og kommunisthætz, industriforbundstankerne m.m. Derudover forsøger borgerskabet at udnytte arbejdslosheden til at svække og splitte arbejderklassen. Det sker bl.a. ved at spille de arbejdsloshede ud mod dem der har arbejde. Arbejdslosheden betyder således en generel svækkelse af arbejderklassens kampvilje, og det er derfor vigtigt at få skabt en stærk arbejdsloshedsbevægelse. Der må skabes en genstig solidaritet mellem de arbejdsloshede og dem der stadig er i arbejde, således at kampen mod arbejdslosheden og kampen mod indkomstpoltikken bliver en fælles kamp. Udviklingen i arbejdsloshedsbevægelsen og i solidariteten og sammenholdet mellem de arbejdsloshede og dem der er i arbejde er således også en vigtig opgave for arbejdsgruppen.

Den opposition, som eksisterer, vil sandsynligvis manifestere sig ved den kommende overenskomst. For at kunne danne sig et nærmere overblik over en mulig udvikling ved ok-77 vil en opsamling af hvilke krav de enkelte generalforsamlinger har stillet være nødvendig, samt en opsamling af de strejker, der har været ført mod arbejdslovgivernes nul-politik. Men hvorledes kan de for tiden isolerede oppositionsgrupper samles og føre an i kampen for at slå angrebene fra kapital og stat tilbage? Aktionerne mod August-forliget viste, at der er kampvilje i arbejderklassen, men at kampen mod indkomstpoltikken stadig mangler en ledende og koordinerende kraft. De forskellige initiativer omkring Porcelænsarbejdernes kamp er måske starten til en sådan samling.

Hvis du vil have flere oplysninger om dette arbejde kan du henvende dig til:

Erik Smidt, hus 221, OB III, tlf. (03) 353936.

c) Den grafiske branche.

I Aktionsfonden har vi planer om at nedsætte en arbejdsgruppe om udviklingen og kampene i de grafiske fag. Gruppen skulle i samarbejde med aktive grafiske arbejdere diskutere udviklingen indenfor faget og forsøge at udvikle en politik overfor fyringer, rationaliseringer osv.

82

Da gruppen endnu ikke er startet er det kun meget generelle spørgsmål, vi vil rejse her. Vi ser kampene i de grafiske brancher som afgørende for udviklingen af styrkepositionerne i den samlede danske arbejderklasse. Grafiske arbejdere hører traditionelt til de mest militante og politisk, fagligt aktive arbejdere i den danske arbejderklasse. Både i forbindelse med indførelsen af ny teknologi, specielt på de store bladhuse, men også i forbindelse med gennemførelsen af en nul-løsning ved den kommende overenskomst er det helt afgørende for de grafiske fags arbejdsgivere, at få knækket typografernes politiske og faglige kraft.

I den endnu ikke afsluttede kamp på Berlinske Tidende mod ledelsens rationaliseringsplaner viser det sig, hvor opsatte arbejdsgiverne er på at knække de grafiske arbejdere. Igennem ét år havde ledelsen forberedt angrebet (bl.a. gennem ansættelse af hårde forretningsdrenge med erfaring i "slagting") og midt ens der forhandles "tryghed i ansættelsen" slog firmaet til. De krævede fyring af 361 tekniske arbejdere i første omgang og senere, dvs. i løbet af 2 år, fyring af ialt 543 arbejdere. Det var den nye teknik, der skulle erstatte disse arbejdere. Det generelle spørgsmål der så rejser sig i kampen er: skal udviklingen af teknologien bruges til massefyringer og rationaliseringer med opskruet tempo til følge eller skal teknikken lette arbejdsprocessen og indføres under arbejdernes kontrol? Typograferne reagerede på provokationen ved at holde fagligt møde i Folkets Hus, hvor man besluttede at nægte overarbejde, ud fra den argumentation, at når der kan undværes over 300 arbejdere, skulle det ikke være nødvendigt med overarbejde - specielt ikke når der går mange ledige typografer. Denne overarbejdsvægning varede fra 7 - 25 maj. I denne periode var der forskellige rygter fremme om ledelsens strategi, men ét er i hvert fald sikkert, nemlig at ledelsen gennem Arbejdsgiverforeningens procedure i Arbejdsretten truede med lock-out. Det betød at BT ville være istand til at holde en lock-out i 2 - 3 mdr., hvorefter der ville være to muligheder: enten var de grafiske arbejdere knækket og så kunne en lille del genansættes i den nye teknik eller også måtte aviserne trykkes i Tyskland og flyves til Danmark. At den sidstnævnte aktionsform ville være bekestelig for BT er der ingen tvivl om, men DA kunne måske være trådt hjælpende til med nogle millioner. Men sagerne nåede ikke så langt for kartellet afblæste aktionen

83

efter at være idømt en bød i Arbejdsretten på 235.000 kr. for organisationsansvar. Aktionen ophør blev dog ledsaget med en trussel mod firmaet om, at man absolut ikke skulle tro at kampen var færdig.

Ledelsens angreb drejede sig om mere end indførelse af ny teknik på BT. Gennem at knække den stærkeste del af de grafiske arbejdere, nemlig typograferne på de store københavnske bladhuse, ville arbejdsgiverne gøde jorden for en nul-løsning for hele landet ved de kommende overenskomstforhandlinger.

Der rejser sig ved undersøgelsen af dette brændpunkt for arbejderklassens kamp i Danmark en mængde spørgsmål. Vi vil her kun i meget generel form anføre nogle af dem.

- 1) Undersøgelse af indholdet i den nye teknik, dvs. de tekniske ændringer i produktionsprocessen:
Hvad betyder det af besparelser for virksomhederne?
Hvorledes kan dele af den gamle teknik omfunktioneres i en overgangsperiode? Dvs. kan den nye teknik indføres i etaper under arbejdernes kontrol så den ikke kan bruges i et radikalt angreb på de grafiske arbejdere.
2) Hvad betyder den nye teknik for de grafiske arbejdere:
Hvilke ændringer sker der i arbejdsmiljøet?
Hvordan indvirker omlægningen på deres faglige og politiske styrke (gennem fyringer, omlægning af arbejdsgangen osv.)
Bruges omskolingen disciplinerende?
Hvad betyder det, at antallet af litografer stiger i forhold til andre dele af grafiske arbejdere?
3) Undersøgelse af Grafisk Kartel:
Undersøgelse af Kartellets faglige strategi overfor den nye teknik mht. fyringer osv.
Hvilke andre kampformer kan tænkes ud over overarbejdsvægning?
Hvilken strategi har Kartellet i forhold til at skabe sammenhæng i kampen mellem forskellige faggrupper (HK'er - typografer - journalister)?
Hvad vil en svækkelse af de grafiske arbejdere betyde i forhold til Kartellets aktive politik mht. støtte til blokader - økonomisk støtte til andre fag i strejke (afd. 5 - Porcelænsarbejderne)?
Hvordan fører Kartellet kamp mod Arbejdsretten?
4) Undersøgelse af monopoliserings- og centraliseringsbestrebelse-

serne indenfor den grafiske branche (opkøb af distriktsblade - brug af underleverandører osv.) ?

Hvis du er interesseret i flere oplysninger skal du henvende dig til:

Claus Olsén, hus 222, OB III, tlf. (03) 368970.

d) Boligsektoren.

Denne gruppe er endnu ikke dannet men der initiativer igang for at få stablet den på benene som en projektgruppe.

Vi vil her kort gøre rede for hvad vi mener, at den skal arbejde med.

For arbejderklassen danner boligen rammen om tilværelsen uden for arbejdspladsen, og er derfor et omfindeligt område, når det gælder angreb på arbejderklassens levevilkår. Det hjælper kun lidt at bryde arbejdsgivernes lønpolitik, hvis arbejderklassen samtidig smadres på boligområdet med fupmoderniseringer, huslejestigninger på op til et par loo% og et frit boligmarked, hvor de der ikke har råd til at købe er henvist til det allerdårligste byggeri, som ikke kan opfyde lovens krav til ejerlejlighedsudstyking. Det er hvad der i øjeblikket er optræk til. Overfor disse angreb er der kommet en hel del reaktioner, både når det drejer sig om kampen mod ejerlejlighedsudstyking og huslejestigninger. For at nævne et par stykker: Nørrebro Beboeraktions besættelse af ejerlejligheder, Galgebakkens boycott af huslejebetaling m.m. Men organiseringen er spredt og kampformerne ikke særlig veludviklet. I forhold til disse problemer stiller der sig en lang række opgaver, som vi kort skal skitsere her.

1) En opsamling af de tidligere lejerbevægelsers erfaringer: Der eksisterer i dag intet samlet på skrift om lejerbevægelsen i DK. Der er givetvis vigtige erfaringer at hente i en gennemgang af udviklingen fra 20'erne og op til efter krigen. Hvad var splittelsen og den senere undergang af lejerbevægelsen forårsaget af.

Hvad var lejerbevægelsens problemer ? Hvordan har organisationen været ? (lejerforeninger, karrelejerforeninger, gadebeoerforeninger, lejerforeninger mod en enkelt ejer, kvarterlejerforeninger) Hvilke midler har man brugt i kampen?

2) Omstrukturering af boligmarkedet.

Gennem 50'erne og 60'erne er der på boligmarkedet sket en række forskydninger. Parcelhusbyggeriet accelererede, udflytning af folk til udkantområdernes betonbyggeri m.m. Denne udvikling er blevet fremmet af den boligpolitik, som på det parlamentariske plan er blevet gennemført. En undersøgelse af dette område i forhold til den forskydning, der er fundet sted, samt hvorledes det har fremmet spekulationsbyggeriet, vil være nødvendigt. Forholdet mellem den gamle og den nye boligmasse, hvor den gamle boligmasse enten bliver inddraget til kontor eller ejerlejligheder.

3) Dette leder over i en undersøgelse af hvor det er vigtigt at sætte boligarbejde igang. F.eks. kunne det tænkes at især i udflytterkommunerne var en organisering vigtig. Men samtidig må kampen i den gamle boligmasse føres videre mod konsvenserne af miniboligforliget osv. Der må stilles krav til boligen og boligområderne og midlerne og organisationsformerne må gøres mere effektive.

Hvis du vil have flere oplysninger skal du henvende dig til: Bente Adler Hansen, hus 222, OB III, tlf. (03) 387517.

e) HK-området.

I løbet af dette år har der været en række militante kampe blandt HK-ansatte. Først og fremmest har ansatte i supermarkeder og kontoransatte strejket. De har ikke kun aktioneret for at få oprettet overenskomst og for at få bedre løn- og arbejdsforhold. I flere tilfælde har der været strejket for at få fyrede tillidsrepræsentanter og andre arbejds-kammerater genansat. De mest kendte eksempler på dette var aktionerne mod Føtex i Kolding og Skjold Burne i Glostrup dette forår. Her var konfrontationen med arbejdsgiverne særlig hård og langvarig. Disse kampe har vist at der kan udvikles en større faglig bevidsthed og militans indenfor HK-området, efterhånden som krisen fører til forringede løn- og arbejdsforhold.

Aktionsfonden har endnu ingen arbejdsgruppe om HK-området, men oprettes den, ville det være oplagt at tage udgangspunkt i den forløbne tids aktioner indenfor området, deres baggrund, forløb og den udvikling de blandt de aktionerende har sat igang. En væsentlig ting vil være at undersøge fagforeningernes/HK's

optræden i forbindelse med aktionerne. Men en mere bred undersøgelse af HK-området vil også blive nødvendig for at besvare følgende spørgsmål:

- 1) "Fagets" eller områdets historiske opkomst og udvikling i forhold til den industrielle udvikling og statens vækst.
- 2) Udviklingen i forbundets struktur, medlems sammensætning og organisationsprocent.
- 3) Krisens gennemslag på området (løntilbagegang, forringede ansættelsesbetingelser, forringede arbejdsforhold som følge af kraftige rationaliseringsbestræbelser og stor arbejdsløshed)
- 4) Forbundets/fagforeningernes politik overfor dette (forbundstoppen har bl.a. krævet 36-timers arbejdsuge og kraftigt opfordret til at udnytte løfteparagraffen, men har det betydet en reel udvikling bort fra forbundets traditionelle, totale uformåenhed?)
- 5) Forbundets/fagforeningernes politiske sammensætning (findes der progressive lokalafdelinger; er den udvikling, der dette forår har fundet sted i HK-Roskilde - i og med oprettelsen af et arbejdsløshedsudvalg og den erklærede modstand mod indkomspolitik - et enkeltstående eksempel?)
- 6) De anderledes kampbetingselser i forhold til fabriksarbejdspladser (f.eks. blokadeproblemet. Blokadevåbnet er meget nødvendigt, når man ikke kan standse en produktion, derfor må kampen mod de reaktionære overgreb mod blokadeaktionerne fremover blive central på dette område).

Hvis du er interesseret i flere oplysninger skal du henvende dig til:

Wanda Mortensen, tlf. (01) 502253.

f) Arbejdsformidlingen.

Gennem en række opsigtsvækkende sager fra den senere tid er det blevet mere end klart, at arbejdsformidlingen er et særdeles effektivt instrument for arbejdsgivernes politik, især i en krisetid med stor arbejdsløshed.

Arbejdsformidlingen bruges til at anvise underbetalt og sundhedsfarligt arbejde, til at sluse studenter ind som løntrykkere, til at sende aktive arbejdsløse i arbejde på afsides arbejdspladser, hvor de er afskåret fra faglig aktivitet, til at idøm-

me folk karantæne under de mest uhyrlige påskud osv.

Eftersom arbejdsformidlingen fungerer som arbejdsgivernes instrument er der samtidig med den stigende arbejdsløshed efterhånden blevet rejst krav om, at arbejdsformidlingen skal tilbage til fagforeningerne. Dette krav er blevet rejst fra en lang række arbejdspladser, progressive fagforeninger og især fra arbejdsløshedsbevægelsen. Kampen for at føre arbejdsformidlingen tilbage til fagforeningerne er således et vigtigt led i kampen mod arbejdsløsheden og arbejdsgivernes udnyttelse af denne. Det må være en oplagt opgave at undersøge hvordan denne kamp føres, f.eks. omkring kravet om først fyret - først i arbejde, som de arbejdsløse har aktioneret for, og hvor arbejdsministeren har udsendt et cirkulære med dette indhold, men som foreløbigt er druknet i det statslige og faglige bykrati.

Ligeledes er det væsentligt at undersøge, hvordan arbejdsformidlingen fungerer dengang den var under fagforeningernes kontrol, om den virkelig tjente arbejdernes interesse eller om den fungerede som et redskab for de klassesamarbejdende fagpartier imod de aktive og oppositionelle arbejdere. Endelig må også sømændene have en masse erfaringer med arbejdsformidlingen, eftersom de jo indtil for nylig har haft anvisningen under fagforeningen.

Vi har endnu ikke en arbejdsgruppe i Aktionsfonden, som arbejder med arbejdsformidlingen, men vi mener det er et yderst relevant emne at tage op i den nuværende klassekampssituation. Derudover har vi en række arbejdspladskontakter i forskellige byer, som kan bidrage med oplysninger.

Hvis du ønsker flere oplysninger om dette emne skal du henvende dig til:

Birger Linde, tlf. (03) 368970.

TORISSERNE

HVORFOR SER MAN ALDRIG DIG DERNEDE?

AH... HVORNEDE ??

I FRONTHUSET! MEJLGADE 53!
SELVFLØGELIG !!
HAR DU IKKE FÅET EN SENDEL,
HVOR DU KAN SKRIVE DEN
TID, DET ER BEDST FOR
DIG AT ARBEJDE DER-
NEDE !!?

MHHUUMP, GLUERP...
JO... ØH... MEN

HAR DU IKKE BESTILT TID
ENDNU?

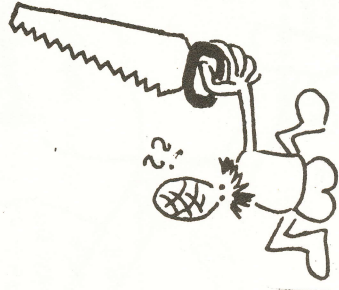
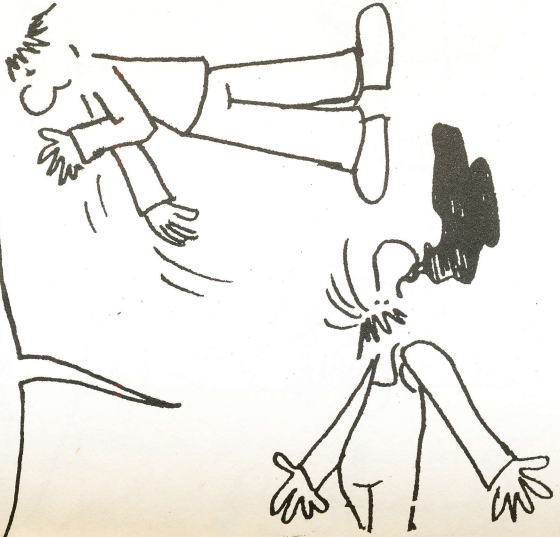
NEJ! NEDE I MEJLGADE 53,
FRONTHUSET! DIN IDIOT !!

HOS
FRISØREN?

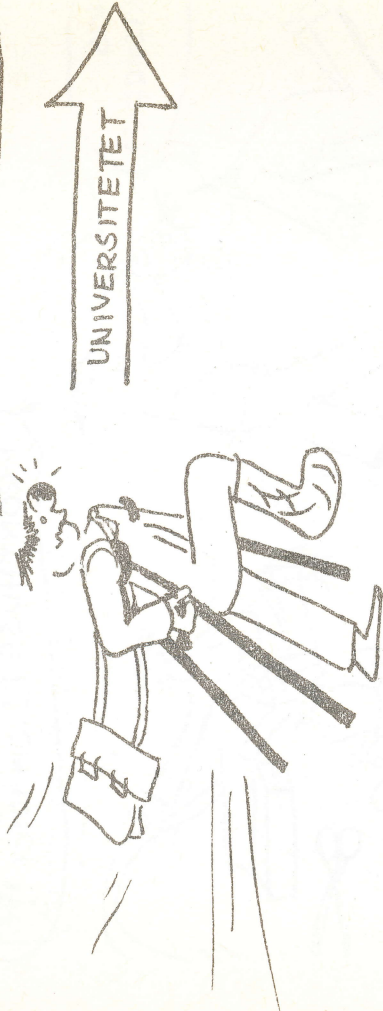

... JA DET' JO... DER ER, JEG HAR...
MAN KAN... JEG HAR JO I MANGE
ÅR... OG DET JO IK' FORDI...
NÅ... JA... ÅH!!

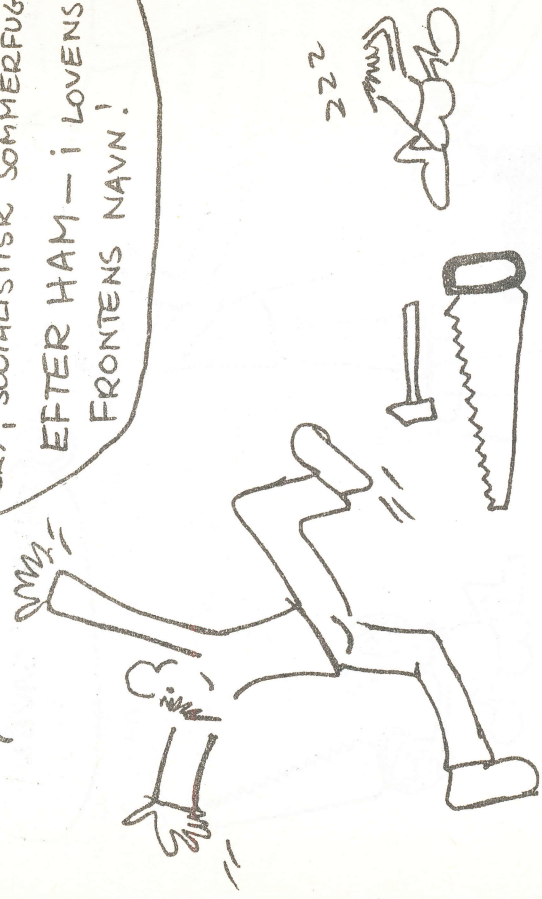
JAVEL! JAVEL!

DET' IK' FORDI JEG IKKE HAR LYST!!
MEN JEG HAR SÅ SATANS TRAVLT OVER DET HELE !!

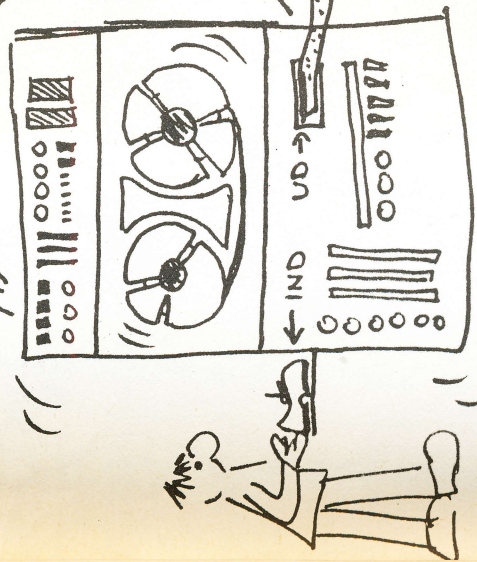

STOP! HOLDT! VENT! STANDS!
- DÆLENS TIL MANUELT ARBEJDS-
SKY, SOCIALISTISK SOMMERFUGL!!
EFTER HAM - I LOVENS.. ØH.
FRONTENS NAVN!

222 ØH.. ØH.. ØH..

OVER 1/2 AF FRONTENS
MEDLEMMER HAR IKKE
SAT DERES SKONUMMER
I FRONTHUSET!
- HAM HER... KAN IKKE
SPØRES...

TITJAN! DEN KAN
VEL IK' VÆRE
LIGE GO' HVET
GANG!

